MAX BRAND

Scorpia

COLECTIA
DE PICA
LEI
25+1

Colecţia „AS DE PICA"

No. 7

MAX BRAND

BIBLIOTECA
PUNCĂREA EMIL
PERSONALĂ

SENORITA

(Pepillo)

Traducere de d-na
CLEOPATRA MARINESCU

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrate 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

SENORITA

de MAX BRAND

CAP. I

O BATAIE CU URMARILE EI.

Tot tărăboiul începu atunci când am descoperit în Champion Mountains vâna aceea de aur. Mai întâiu, crezui că e o vânișoară ca oricare alta și că va dispare curând. Dar, cu cât săpăm mai mult, cu atât găsiam mai mulți aur. Săpam ca un sălbatec, cu uneltele mele. Cu toate astea strânsei o grămăjoară de aur, cum nu mai văzusem decât în tăiam.

Să mă plimb pe la țară cu un asemenea săculeț de aur? Vă închipuiți, cred, că nu se putea. Ce făcui atunci? Plecai la oraș!

Cum sosi la oraș, primul lucru ce făcui fu să-mi orânduiesc, nițeluș, ținuta. Ce să vă spun, mă îmbrăcai ca un gigolo. Ți-era mai mare dragul să te uiți la mine! Eram atât de elegant, încât toată lumea se uita după mine! Trăsei la un hotel foarte elegant și începui o viață de nabab. Numai că asta nu ținu mult, deoarece avui prevederea să mă înhăitez cu o clică de prieteni, cari mă învățară curând cum se poate curăța cineva de gologani.

Ce să vă spun? Mă trezesc într'o bună dimineață și găsesc că toată averea mea e, nici mai mult, nici mai puțin, de 300 de dolari. Ca să-mi mai treacă aleanul dela inimă, pun mâna pe ei, o șterg glonț, spre un local de joc și nu întârziai să-mi las toți banii la masa verde. Cum stam așa amărît, numai ce-mi vine deodată să-l apuc pe crupier, așa, de mână! Și ce credeți că se întâmplă? O nimica toată, zău! Îi căzură doiași din mânecă.

Și se încinse, măi neue, o scărmăneală, de cugeau peticele! De-aș fi avut Coltul cu mine, toată lumea ar fi fost nevinovată, ca în Rai. Dacă ai revolver, nu capeți nimic, nici chiar cucuie! Știi, așa, ca la noi în Vest, unde totul se lichidează cu revolverul. Nici n'ai nevoe să atingi ținta, că doar nu pentru asta s'au inventat revolverele! Dacă vreo, dacă ai nimerit ținta, păi asta-i o simplă întâmplare. Cel mult poți sfărâma două trei oglinzi și vreun geam. Încolo nimic. Uneori se putea întâmpla să faci vreo gaură în

tavan sau duşumea, dar lucrurile astea se pot repara în câteva ceasuri.

Acum să revenim la prietenii mei. Cum nu sunt chiar atât de mititel, apucai deodată pe doi adversari de umeri şi începui să-i bat cap în cap, cuprins de-o plăcere nebună să mă distrez, aşa cum făceam pe vremuri, în Vest. Da, dac'ar fi fost numai asta. Deodată, însă, încep derbedei să urle:

«A înnebunit! Poliţia! Poliţia!» Şi se născu un tărăboi, mamă, mamă, de să înnebuneşti, nu alta! Un tip s'a enervat chiar atât de tare, încât îmi trimise un scaun în cap. Ce gândiţi dvs. c'ar putea face un om cu scaun la cap, într'o asemenea împrejurare? Da, exact! O ia la sănătoasă! Ceeace am făcut şi eu! Nu ajung bine la uşă, că alţi doi tipi se reped la mine şi încep să mă ciomăgească. Ce să fac? Mă gândesc că afară o fi probabil mai mult aer şi îi arunc, unul după altul, pe fereastră. In grabă, şmecherii luară cu ei şi geamuri şi cercevele.

Pe neaşteptate, se făcu întuneric, lunecai, căzui şi primi la cap o lovitură pe cinste. Când îmi reveni, zăceam, lungit, într'o trăsură şi doi băeţi de treabă, îmbrăcaţi în uniforme albastre îşi făcea de lucru pe pieptul şi pe burta mea. Ii întrebai foarte politicos, dacă n'ar putea să se îndeletnicească aiurea cu treaba asta şi unul din ei exclamă: «Se trezeşte! Ţi-am spus eu c'o să se trezească!»

— Păi sigur, spuse celălalt. Oricât ar fi de al dracului un suedez, tot îi poţi veni de hac!

— Mă rog, de mine vorbiţi, oare? interveni şi eu.

Ce urmă, nici să nu mă mai întrebaţi. Am înghiţit o bătaie, aşa cum nici în vis n'aţi pomenit vreodată. Când îmi reveni, mă aflam într'o celulă. Capul meu era de două ori mai mare ca înainte şi complect bandajat. Hainele mele erau sdrenţe, nu altceva. Capul, treacă meargă. Dar cu hainele, cu hainele mele scumpe şi frumoase, ce aveau ei sticleţii, de împărţit? Dacă mă înapoiam la mine acasă în halul acesta, toţi ştrengarii de pe uliţă s'ar fi luat după mine cu pietre.

După toate astea mai trebui să-i fac şi judecătorului o vizită, a doua zi. Mă privi din creştet până'n tălpi, mă întrebă dacă mi-au revenit minţile la cap, apoi se adresă sergentului, întrebându-l din ce cauză sunt în halul acela nenorocit.

— Nu e nimic, domnule judecător, mă băgai eu, îmi pare numai rău că am cotonogit câţiva băeţi.

— Ai mai fost pe aici?

— Astăzi e pentru prima și ultima oară. Chiar dacă-i lua otravă, tot n'o să mă mai prindeți pe aici!

— All right! 30 de zile!

Dragii mei, trebuie să știți că în închisoare e groaznic. Primele zile au mai mers cum au mers, dar în noaptea zilei a noua... îmi cam luai valea. Secretul e simplu. Lacătele nu au taine multe pentru mine!

Mă îmbrăcai cu hainele unui paznic, care dormia nu departe de mine, — adormit după metoda mea, — iar din biroul judecătorului luai o pălărie și o pereche de mănuși.

Nici nu făcui bine câțiva pași, în noapte, și căzui cu nasul drept într'o patrulă polițistă. Oamenii n'aveau niciun motiv să mă bănuiască, cu toate acestea mă întrebară ce caut prin oraș, la ora asta. Tocmai voiam să spun că sunt un lăptar care se duce la serviciul lui, când deodată unul, recunoscându-mi desigur vocea, țipă:

— Suedezul.

Se încinse o pălmuială în toată regula, din care eu mă aleseși cu o gaură destul de respectabilă (calibru 4/5) în coapsa dreaptă.

De astă dată nu mai era de glumit cu judecătorul! Un an! Atâta căpătai.

Încercai și de data asta s'o șterg și rezultatul fu: doui ani în temnița statului.

Ce-am mai muncit eu în închisoarea aceea dela Fulsom. Știți ceva? Poftă bună la mâncare se capătă numai la închisoare.

Acolo dădui peste Pastor. Un bătrânel, foarte cumsecade, cu părul alb și ochi albaștri. Numele lui era Maxim. Ne înțelegeam foarte bine. El îmi împrumuta cărți de cetit așa că atunci când trebui să mă eliberez, aproape că-mi părea rău că părăsesc închisoarea.

Trei zile după eliberare, mă aflam în orășelul Sour City. Aici voiam să rămân. Întrebai pe un lăcătuș dacă are ceva de lucru pentru mine. Din păcate, n'avea. Nici el, nici alții. Cel puțin așa îmi spuseră toți. Și de câte ori spuneau, se uitau la capul meu tuns chilug, așa cum se obicinuește la închisoare. Știți la cine plecai d'acolo? La un sergent de poliție căruia îi trăsesem cândva o bătaie soră cu moartea.

CAP. II

O OFERTA.

Voiam să încep o viață cu totul nouă și să-mi schimb chiar și numele. Sergentul, când mă văzu, făcu ochi mari de tot.

— Kitchin, îți atrag atenția că am o armă la mine!

— Domnule sergent, n'ai nimerit-o de data asta.

— Nu mai sunt sergent. Acum am un ranch. Lasă trecutul în pace, căci nu-ți ajută la nimic.

Pe atunci când îl bătusem, nu-l puteam înghiți deloc. Acum, însă, îmi dădeam perfect de bine seama că e un om imposibil.

— Randall, dacă vrei să uit că ai fost cândva sergent de poliție...

— Exact, chiar asta vreau. Dealtfel cred că nici n'o să rămâi prea multă vreme pe aici... nu-i așa?

— Ba eu cred dacă nu ți-e cu bănat, că am de gând să rămân pe aici! Pe cât se pare, tare ai avea poftă să speli putina din Sour City.

— Da de unde!

Fostul polițist se făcu verde și cenușiu la față, la gândul că aș putea să rămân în același oraș cu dânsul.

— Randall, îmi face impresie că nu prea ai poftă ca lumea de pe aici să afle că altădată făceai pe polițistul.

— Crede ce poftești.

— Randall, pe vremuri, în închisoare, te-ai purtat foarte urât cu mine, dar eu te iert. Acum află că sunt om în căutare de ocupație și nu mi-ar plăcea deloc ca lumea să afle că am fost la închisoare. Este un lucru care nu-mi face deloc cinste. Dacă însă aflu că ți-a scăpat vreo vorbă, fii sigur că trebuie să te aștepți la vizita mea!

Randall mă privi îndelung cu ochii lui mici, de viezure, băgă mâna în buzunar de unde scoase un portofel și îmi întinse câteva bancnote.

— Tine 75 de dolari.

— Ca să-mi țin gura? Ia-ți banii, n'am ce face cu ei!

— Omule, nu fi prost! Ia-i și du-te de-ți cumpără haine, cămăși, pălărie. Fă-ți puțină regulă în îmbrăcăminte și după aceea vino la hotelul cel mare din centru, unde te voi aștepta eu. Fă așa cum îți spun și nu spune vorbe fără rost.

CAP. III

ASOCIAȚIE

— Ei, vrei să știi acum ce aștept dela tine?

— Nădăjduiesc că ne vom înțelege.

— Asta sper și eu. Dar să nu-ți închipui, tinere, că-ți sunt prieten!

— Mare potlogar mai ești, Randall! Ei, dă-i drumul!

— Kitchin, am nevoe de tine. Când ai șobolani în casă, știi doce cumperi otravă pentru ei. Cum s'ar spune, aș avea nevoie de otravă. Pricepi?

— Da, spune mai departe!

Și Randall îmi povesti că face parte dintr'o familie înstărită. Eșind din Universitate, făcu o mică potlogărie, care prilejui moartea tatălui său. Se angajă deci în poliție, unde rămase până muri un unchiu de-al său dela care el moșteni o fermă, iar banii lichizi ai bătrânului reveniră fratelui și surorei ex-polițistului. O lună după ce Randall luă ferma în primire, primi vizita bunicului său, Henry Randall, un multimilionar, care-i spuse: Harry, ferma asta e minunată și ar putea fi un paradis al dobitoacelor, dacă n'ar exista hoții de vite. Acum află un lucru: Fratele și sora ta, nu vor moșteni la moartea mea nici măcar un bănuț, pentrucă nu țin la ei. Te fac unicul moștenitor al averei mele, cu o'singură condiție: fă ca ferma asta să devie rentabilă. La fiecare trei luni îți voi trimite aici unul care să-ți controleze registrele și dacă nu te va găsi în regulă, să te ștergi pe botișor de moștenire. Dacă, dimpotrivă, toate vor merge strună pe aici, tu vei moșteni, până la o centimă, toți bănișorii mei. M'ai înțeles? Știi că sufăr de inimă. Încă un an, doi și s'a zis cu mine. Vreau, așa dar, ca banii mei să intre pe mâna unui om care să știe ce să facă cu ei. Și cu toate că avea 80 de ani, bătrânul încălecă bidiviul și o luă spre casă.

Randall făcu o pauză, pentru a goli un păhăruț și reluă.

— Ascultă, acum, Kitchin, Ferma mea e foarte întinsă și știu ca mai toți cowboy-i mei sunt niște pungași, deoarece, mai în fiecare dimineață constat că m'au călcat hoții, luându-mi sute de vite. Pricepi acum situația? Dacă treaba va continua tot așa, după cum a spus-o bunicul, mă voi șterge pe bot de cele trei milioane.

O nouă pauză, căci ex-polițistului îi plăcea băuturica.

— Well, acum iute despre ce e vorba. Am nevoe de un om și jumătate, care să conducă băeții și să-mi salveze moștenirea. Ei, ce spui?

Aşadar, o propunere! Şi care îmi plăcea!

— Bine, dar ce capăt cu din toată afacerea asta?

— Îmi placi, Sonny. Eşti un om practic care se gândeşte la viitor. Sper că ne vom înţelege de minune. Ei, acum spune-mi şi mie ce-ai crezut tu că vei căpăta pentru treaba asta?

— După câte mi se pare mie, tot greul va fi pe spinarea mea, Randall. Dar vezi, nu-mi place să mă tocmesc. Ştii ceva, facem «juma-juma»!

— Tu să capeţi o jumătate din cele trei milioane şi cu cea-laltă? mă întrebă, Randall, foarte dulce.

— Cam aşa ceva.

El clătină din cap.

— Ştii ceva? Îţi fac o propunere. În mâna unui om priceput, ferma mea e o mină de aur. În ultimii zece ani unchiul Ştefan storcea din ea 50.000 anual. Acum uite ce-i: dacă îmi conduci în aşa mod ca ferma să meargă bine şi moştenirea să-mi rămâie mie, ranchul rămâne al tău. Dacă însă nu-ţi dai osteneala, ferma rămâne a mea şi tu nu capeţi nicio para chioară.

Vedeam că oferta e foarte serioasă.

— Allright! Însă înţelegerea o punem pe hârtie!

CAP. IV

PEPILLO

— Ultima picătură de sânge ai putea-o stoarce din mine, dându-ţi aşa ceva. Eşti al naibii de şmecher.

— Ei, Randall, da ori ba?

— Dracu să mă ia! Sigur că va fi cum vrei tu!

Scoase din buzunar toc şi hârtie, mâsgăli câteva rânduri, semnă apoi mi-o întinse cu un oftat.

Pentru pregătirile mele de plecare, Randall îmi întinse apoi un teanc de bancnote. Când le numărai mai târziu, găsi frumoasa sumuliţă de cincisute de dolari.

— Fă-ţi cumpărăturile în cartierul mexican. Te va costa şi mai eftin şi nimeni nu te va întreba de unde ţi le-ai cumpărat!

În cartierul mexican, m'am oprit în faţa unui magherniţe în care puteai găsi de toate. În prag, un puştiu de vreo 14—15 ani mă întâmpină. Avea o voce subţirică, dulce, ca de femeie. În picioare, avea sandale de lemn şi pe cap o pălărie care-i adumbria faţa. De pălărie nu prea avea nevoe, căci avea o chică neagră şi deasă că şi pieptenele se putea rupe în ea.

Deabia ce mă văzu, că-mi și întinse mâna, rugător.

— F'ă-ți pomană cu un sărman orfan, care n'are nici tată, nici mamă și moare de foame.

— Cum, n'ai niciun ban la tine, băete?

— Oh, senor, mila și pomana s'au îndepărtat azi de mine!

Fără să stau mult pe gânduri, mă aplec, îl apuc de picioare, îl ridic în aer, îl scutur puțin și sumedenie de monede de fier, aramă și argint, căzură cu nemiluita la pământ. Îi trăsei apoi o chelfăneală în lege și-l aruncai cât colo. Deodată, aud o voce îndărătul meu:

— La o parte, senor!...

Nici nu mai întrebai dece și făcui un salt îndărăt, la timp însă pentru a vedea că în locul unde stătusem eu cu câteva clipe mai înainte, un cuțit se înfipsese în pământ.

— E dat dracului Pepillo ăsta, făcu stăpânul magherniței.

— Poți să vorbești spaniolește. Pricep păsărească voastră.

— O să fie spânzurat — în curând! adăugă negustorul, pe spaniolește.

Dar povestea cu cuțitul, el nu o luă deloc în serios. Sta mai departe în prag și privia, rânjind, pe Pepillo care, afară, se străduia să adune gologanii de pe jos.

Pungașul nu mă pierduse o secundă din ochi. E drept că toată atenția lui era îndreptată asupra gologanilor, dar cu coada ochiului numai pe mine mă privea.

— Câine de gringo ce ești, mormăi mica puștlama. Să ai parte numai de noapte și întuneric și când ți-o fi somnul mai dulce să te trezești cu un cuțit în șale. Fiu de drac! Vino mai încoa! Am să-ți arăt eu ție! Mai am un cuțit pentru tine! Crezi că mi-e frică de tine? Fă-te 'ncoa, dacă ai curaj!

Smulsei cuțitul din pământ și-l aruncai afară, în stradă.

— Derbedeu mic ce ești! Dac'ar ști mama ta ce pramatie ești!

— Mama mea e în cer, câine! Dar tu, tu știi încotro te duci? La dracu te duci, ca toți câinii de gringo! Zece mii de ani o să te prăjească dracii acolo în iad! O să te taie și o să te spintece ca pe un berbec!

Negustorul, îndărătul meu, aproape că leșina de atâta râs. Copilul, între timp, ridicase cuțitul de jos. Încercai să-l sperii, făcând un gest amenințător cu mâna. Nu isprăvi bine mișcarea, că pumnalul se înfipse în ușă, la doi centimetri departe de obrazul meu! Așa ceva nu mai văzusem decând eram! Copilul era un adevărat maestru în aruncatul cuțitelor.

Plin de admirație, scosei din buzunar un dolar și-l aruncai băiatului.

— Dios! Dios! Dios!

Puștiul era în culmea fericirei. Așa dărnicie din partea cuiva nu văzuse până atunci.

CAP. V.

CUMPĂRĂTURI

— Cum te chiamă, prietene?

— Gregorio. Eu sunt Gregorio, fiul lui Pedro Onate...

— Foarte bine. Ascultă, Pedro. Ai vreo șea de vânzare?

— Senor, eu sunt un gentilom, d-voastră sunteți un gentilom, așa că vă voi arăta o șea numai pentru gentilomi. Dar, știți? Una, așa, specială!

Negustorul dispăru pentru a se reîntoarce nu peste mult timp cu o șea de prima calitate. În Vest, ca să faci o bună impresie, trebuie neapărat o șea de cea mai bună calitate.

— Cât costă?

— Ei, de ai ști, caballero, ce m'a costat pe mine șeaua asta! răspunse Gregorio, dând ochii peste cap. Nicodata n'o să pot căpăta atâta cât am dat eu pe ea. Senor, mi-ai plăcut din primul moment, așa că banii nu mai joacă niciun rol. Pentrucă ești dta, senor, uite... îți dau șeaua cu 400 de dolari — și e ca și dăruită!

Chiar în aceeași clipă se auzi un glăscior lângă mine:

— Vezi să nu te creadă, pungaș bătrân!

Cine credeți că era? Firește, Pepillo. Se descălțase de sandalele lui, așa că nimeni nu-l simțise când intrase în prăvălie.

— Derbedeule, pungașule! scrâșni Gregorio. Ți-am mai spus că dacă te prind în prăvălia mea...

— Bătrân prost ce ești! răspunse Pepillo, scoțându-și limba. Păi ce crezi tu că mi-e frică de tine când eu am un așa prieten cum e caballero?

Și foarte curajos își băgă mânuța în mâna mea. Nu mai știam ce să spun.

— Senor, nu te uita la el, țipă Gregorio. Puștanania asta e aici de 14 zile și în fiecare zi își face un alt prieten pe care-l arunc-afară colo, îndată ce simte că nu mai are lăsare. El râde tuturor în nas, iar cu mâna, te buzunărește fără să-ți dai seama.

— Pepillo, tu furi?

Copilul scutură din cap și mă privi atât de credincios cu frumoșii săi ochi, încât mă învinse.

— Sí, senor.

PURGĂREA PERSONAL

— Cum? Tu ești un hoț?

— Și, senor. Și tot ce fur, vând lui Gregorio.

Gregorio roși ca para focului și alergă să pună mâna pe un gârbaciu, dar eu îl opri:

— Lasă băiatul în pace! Ei, cum stăm cu șeaua? Spune-mi Pepillo. Știi ceva despre șeaua asta?

— Îl cunosc pe acela care i-a vândut-o.

— Minte, minte, urlă Gregorio.

— Era foarte bolnav omul dela care Gregorio a cumpărat-o. Vânduse tot ce avea, numai șeaua nu se îndura s'o vândă. Voia 500 de dolari pe ea, căci pretindea că o cumpărase cu 1000, dar până la urmă i-o cumpără Gregorio cu 80 de dolari.

— Uite ce-i, Gregorio. Nu prea am timp de pierdut. Eu îți dau pentru șea 150 de dolari și tot ești în câștig.

— Blestemat să fie Pepillo. Tot orașul e martor?... O să dau faliment dacă...

— Dacă nu vrei, atâta pagubă. Uite colo lângă ușă văd o altă șea pe care scrie 30 de dolari. Dă-mi-o pe aia și gata!

— Amigo mio, făcu Gregorio, subit îndulcit. Chiar dacă aș trebui să pierd și parale, să știi că e o adevărată plăcere pentru mine să servesc cu o asemenea șea pe un caballero atât de cumsecade ca d-ta. Nici nu există caballero mai desăvârșit ca d-ta. Așadar, ia-ți șeaua și dă-mi 200 de dolari.

Merita chiar și mai mult decât 200 de dolari. Unde mai pui că era absolut plină de ținte de argint care trebuie să fi costat o mică avere. Cumpărai deci șeaua, spre marea plăcere a lui Pepillo, care fugăia de bucurie împrejurul meu.

Îmi cumpărai apoi un sac de voiaj, de piele și multe alte mărunțișuri. Voi să-mi cumpăr și o armă dar nu-mi plăcu nimic din cele ce-mi arătă Gregorio,

— Gregorio, ți-am spus că vreau un revolver. Când ți-am spus că am nevoie de un revolver, înseamnă că am nevoie de un prieten la primejdie. Pricepi, omule?

Gregorio era un om neprețuit. Înțelegea toate.

— Senor, mi-ai fost un client bun. Uite aici o bijuterie pe care o țineam numai pentru mine, dar atunci când e vorba să-ți servești un prieten, nu te uiți la niciun sacrificiu. Uite arma. Și crede-mă, că e plină de experiență!

Spunând acestea, scoase un Colt din buzunar. Părea un model vechiu, dar era o minune de armă. Pe pat, avea 7 crestături. În limbajul Vestului, însemna că arma are 7 vieți pe conștiință. Ceva mai bun nu puteam găsi.

Gregorio cerù pentru armă 40 de dolari, dar până la urmă îi numărai 25. Băgai revolverul în buzunar și trăsei șeaua și lucrurile cumpărate pe o mică verandă, până ce

Gregorio urma să revină cu un cal. Pepillo sta mereu lângă mine. Îi dădui o bancnotă de 5 dolari.

— Așadar pleci, senor?

— Da. Și tu?

— Dumnezeu știe. Dar o să mai treacă multă vreme până oi mai găsi iar pe cineva de care să-mi fie teamă.

— Cu alte cuvinte, ți-a fost frică de mine?

— Per Dios! Și acum mă arde la picioare locul de unde m'ai apucat. Eu cred că diavolul sălășluiește în degetele d-tale. Știi dece am aruncat cu cuțitul? Pentrucă mi-era teamă de d-ta. De aici poți vedea câtă frică mi-a fost!

Și copilul îmi trimise niște priviri pe cari nu le voi putea uita niciodată.

— Gregorio, spusei negustorului atunci când acesta r veni, dă-i băiatului haine și încălțăminte. Va fi aghiotantul meu la ferma unde plec!

CAP. VI.

CONTRACT PE UN AN

Sentimental cum îl cunoșteam, mă așteptam ca Pepillo să cadă în genunchi și să-mi mulțumească, cu lacrimile în ochi. Strengarul făcu însă un pas înapoi și mă întrebă rece:

— Cine-i aghiotantul?

— Păi, tu, firește.

— Eu? Ai spus Pepillo?

— Da, strengarule. Și să mă ia dracu dacă n'oi face din tine un om întreg. Am să am grijă de tine și o să arăți întotdeauna ca un gentilom.

— Per Dios! Vrei să faci un gentilom din mine? Ha! Ha! Ha! Din mine. Fiul lui...

— Fiul cui?

— ...al aceluia care-ți este profesor, tu, porc de gringo! urlă mica puslama și o serie nesfârșită de înjurături și blesteme scăpară de pe buzele sale, cu o așa repeziciune, încât mi se făcu pătul măciucă.

— Allright, Pepillo? Sunt un porc de gringo, câtă vreme nu e nimeni prin apropiere, capisco? Dar în clipa când se apropie cineva și aude vorbele ce-mi spui, fac doar un pas și din tine nu va rămâne decât o pată umedă.

Vorbele mele plăcură haimanalei care tăcu pe dată, apoi isbucni într'un hohot de râs.

— Așadar, senor, vrei să fiu aghiotantul d-tale? Și ce mai socotești să faci pentru mine?

— O să mă îngrijesc să porți haine ca lumea pe tine, să capeți niţică educaţie, cu riscul chiar ca să ţi-o dau eu!

Iar începu Pepillo să râdă. Dar era un râs atât de dulce, atât de odihnitor, încât îţi făcea plăcere să-l auzi.

— Allright, senor! Şi ce-o să mai faci pentru mine?

— O să fac totul ca să te schimbi. O să îngrijesc să devii mai curat, bine îmbrăcat, să capeţi mâncare îndestulătoare, o să văd ca nimeni să nu-ţi pretindă prea mult şi afară de asta voi încerca să-ţi scot din cap câteva lucruri cari nu prea te cinstesc. Ai în tine stofă de hoţ şi târâie brâu. Ştii ce i se poate întâmpla unui asemenea om?

— Ce anume? Spune-mi mai repede!

— Sfârşeşte cu o cravată de cânepă în jurul gâtului!

— Aşaaa! Ah! Senor!

— Puşlama mică ce eşti, îţi baţi joc de mine! Ştii tu de ce ai nevoe? Ai nevoe de un stăpân. Şi acela voi fi eu!... Ascultă, pungaşule. Eu am fost până şi în bucătăria diavolului şi nu vreau ca şi tu să apuci un aşa drum. Ai auzit ce am spus?

Pepillo mă privi pe furiş de vreo două trei ori, cu un fel de râs şugubăţ în colţul buzelor, apoi spuse:

— Poţi să mă baţi, senor. Poţi să iei biciul acela cu nouă cozi şi să dai în mine cât vei vrea, dar un lucru pot să-ţi spun: înainte ca mâna d-tale să ajungă la mine, pumnul meu se va odihni în inima d-tale.

In ochii lui citii că spune numai şi numai adevărul.

— Bine, dacă vrei tu aşa, aşa să fie. Dar dacă vrei să vii cu mine, pretind să stai acolo un an întreg, fără să tragi chiulul. Pricepi? Nu vreau să arunc pe fereastră banii pe care îi cheltuesc cu îmbrăcămintea ta!

— Aşa voi face! Uite mâna mea!

Mâna mea lunecă însă mai departe şi cu arătătorul reuşi să scot de sub gulerul strengarului o cruce de abanos încrustată cu aur şi pietre scumpe, ce atârna de un fir de mătase.

— Văd că eşti de religie catolică. Vreau aşa dar să-mi juri pe crucea ce o porţi la gât.

Pepillo acoperi repede crucea cu mâinile şi deveni alb şi roşu.

— Câine, fiu de căţea, porc, catâr...

— Când o să te saturi şi o să vrei să vorbeşti ca un om, să-mi dai de veste.

Pe dată, faţa copilului luă o mutră serioasă.

— Ce să vă jur, senor... şi cum vă numiţi?

— Numele meu e Kirchin. Mulţi îmi spun Bălanul!

— Păi ăsta nu e nume.

— Numele meu adevărat e o glumă.

— Dar nu pot jura pe un nume falș.

— Tinere, dacă ăia dela ranch află care e numele meu adevărat, înseamnă că mi-am pierdut vremea aici. Dar dacă vrei cu tot dinadinsul să afli cum mă cheamă, închipue-ți că mi se mai zice și Percival.

— Și despre ce să vă jur, Don Percival?

— Că o să stai cu mine un an de zile și vei face tot ce-ți voi spune.

— Și dvs., senor?

— Eu îți dau cuvântul meu de cinste că o să te tratez așa cum trebuie.

— Nu vreți să juraji?

— Nici gând.

— Îmi ajunge cuvântul dvs. Senor, știu că am fost o haimana, dar dacă veți reuși să faceți din mine un băiat de ispravă...

O sclipire șăgalnică îi lumină ochii. Apucă; apoi, foarte convins, crucea și rosti următoarele cuvinte:

— Vreau să mănânc pentru dvs., senor, și să ascult, tot ce-mi veți porunci. Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Rămase apoi foarte gânditor, cu ochii în pământ.

— Pepillo, nu vrei să mai râzi puțin?

— Senor Kitchin, e foarte serios, zău. Pun un an din viața mea în mâinile dvs. pentrucă sunt sigur că veți îngriji de mine.

CAP. VII.

IN DRUM SPRE RANCH

Randall se afla în fața hotelului. Îmi aruncai bagajul în car și mă urcai pe capră lângă Randall. Nu mă urcasem bine în car, că și simți că viermișorul meu își face loc lângă mine.

— Ce mai e și ăsta? întrebă Randall.

— Acționantul meu.

— Allright. Îți doresc noroc, dar una să știi dela mine. Văzându-te venind cu un servitor, nu cred să-ți găsești la ranch mulți admiratori.

— Să-i ia dracu, atunci. N'o să mă doară capul și pentru ei.

După un drum nu tocmai lung, străbătând o regiune minunat de frumoasă, ajunserăm la ranch, situat și el într'o regiune nu mai puțin frumoasă, care te îmbia la petrecere și viață. Pășuni întinse, păduri umbroase, de toate găseai pe

moșia asta. Nu mă miră deloc faptul că unchiul Ștefan putea să scoată de aici, în fiecare an, frumușica sumă de 50.000 de dolari.

Cu cât ne apropiam mai mult de casă, cu atâta nervozitatea lui Randall devenia mai mare. Într'un loc, Randall arătă trei șiruri de garduri din sârmă ghimpată. Într'un anumit loc se vedea o spărtură.

— Două zile înainte de a muri, unchiul Ștefan a vrut să vadă dacă mâna lui mai e sigură. Spărtura de colo arată că revolverul și-a făcut datoria. Când unchiul muri, cowboy-i jurară să nu se atingă de spărtura asta, pentruca să-și poată aminti întodeauna de bunul lor stăpân. Și și-au ținut jurământul cu sfințenie. Din cauza acestui jurământ, 50 de pogoane de pășune au devenit nefolositoare. Tradiția joacă un mare rol aici.

CAP. VIII.

RANCHUL

Când ne apropiarăm de casă, apăru un negru care apucă caii de dârlogi, iar un alt negru luă bagajele în primire. Din casă se auzea o hărmălaie de nedescris. Cineva cânta la pian și o jumătate de duzină de inși — cel puțin — dansau.

— Ce se petrece aici, oare, Randall? A murit careva și e bocit acum?

Randall mă lămuri că asta se petrece aproape în fiecare zi.

— Dacă i-aș da afară, a doua zi aș avea și mai multe furturi de vite de constatat. Geniul rău al casei este Rusty Mc Ardle, acela care cântă acum la pian. E un găligan înalt și voinic, fost șampion de box pe vremuri.

— Randall, cum se purta unchiul Ștefan cu oamenii?

— Intra în casă blestemând, apoi dădea mâna cu fiecare.

— O să încerc să fac și eu așa!

Deodată cineva mă apucă de braț. Era Pepillo.

— Senor, lasă-i dracului de băieți. Să nu intrăm acum în camera lor, ci să ne ducem în camerele noastre.

Vocea îi tremura ușor. Deschisei ușa și intrai. In cameră era un fum înăbușitor. Băeții — în număr de 12 — arătau ca niște adevărați banditi. Roșcovanul de Mc Ardle se scula în picioare și veni până în mijlocul camerei. Era tot atât de înalt ca mine, dar ceva mai bine construit.

— Boys, acesta e noul vostru șef și nădăjduiesc că vă veți înțelege bine cu el, zise Randall, în semn de prezentare.

Se iscă un tărăboi teribil, așa că planul meu de a intra în odaie și de a strânge mâna tuturora, căzu în baltă. Viermișorul acela de Pepillo avusese dreptate. Nici nu trebuia să mai intru acolo.

— Mă urc sus, să mă spăl, spusei lui Randall.

— N'ai făcut nicio brânză, îmi spuse Randall, după ce ne urcarăm. Ai șters-o din cameră, ca un cățeluș cu coada între picioare. Ai stricat totul. Părerea mea e că ar fi mai bine nici să nu despachetezi și să te înapoiezi la Sour City.

— Ia auzi! Asta-i tot pentru tine! adăugă el.

Casa se cutremură de o avalanșă de râsete. Erau adresate, fără doar și poate, noului șef.

— Randall, lasă-mă singur.

CAP. IX.

PRELIMINARII DE BATALIE

Pepillo își răsuci foarte tacticos o țigară, trase cu putere din ea, trimise câteva rotogoale de fum în aer, făcu câțiva pași prin cameră și începu să se admire în oglindă.

— Mare succes voi avea când voi fi mare.

— Par'că te văd cum mă părăsești peste un an, doi, și te însori cu vreo frumoasă fetișcană.

— N'avea teamă, senor, dac'o fi să mă însor cu vreo fiică de miliardar, te iau cu mine.

— Așa? Și în ce calitate, mă rog?

— Ca valet.

N'aveam nimic la îndemână, altfel sigur că i-aș fi trimis ceva în cap. Drăcușorul însă avusese prevederea să se pună la adăpost.

— Frumos, dar ziua aia n'o s'o apuci tu. Hei, băețașule, într'o bună zi, o să mă superi atât de rău, încât o să întind mâna...

— ...Și o să prinzi, dac'o să ai ce. Dar hai să vorbim de lucruri serioase. Știi, din toți unul pare mai primejdios.

— Vorbești de roșcovanul de Mc. Ardle? Se poate să ai dreptate. Și eu îl socotesc foarte primejdios. Dar, viermișorule, vrei să-ți spun adevărul? Par'că mi-ar fi teamă de el!

— Așa? își râse Pepillo de mine. Râsul ciudat al copilului mă impresionă. Era ca un râs de fiară. Ceva specific din Mexico. Așadar îi-e teamă? A băgat groaza în d-ta? Dece?

— Păi nu te-ai uitat la el? îi spusei eu.

— Da.

— Şi ce-ai văzut? insistai.

— O habalerâ. Atât. Un trântor care nu lucrează. Nici nu poate fi atât de tare pe cât arată.

— Te înşeli, Pepillo. Sunt unii oameni cari se nasc atleţi şi rămân aşa toată viaţa, fără să depună cea mai mică sforţare. Mr. Ardle face parte din categoria asta.

— Aşadar, te dai bătut dela început?

— Da de unde! Dar bănuesc că doarme zi şi noapte cu revolverul lângă dânsul? Şi probabil că e şi un ţintaş fără pereche.

— Şi cu d-ta nu e la fel? Un om care ştie să-şi aleagă un revolver, aşa cum ai făcut-o, senor, acela ştie să şi tragă cu el!

— Copilule, chestia cu revolverul a fost pur şi simplu un bluff. Socoteam că prezentându-mă la ranch cu un asemenea revolver, voi impune băeţilor. Bluff, tinere, bluff. Totul este pentru mine ca strugurii aceia acri din fabulă, pe care voia să-i mănânce o vulpe.

— Per Dios! scrâşni copilul din măsele, fricos mai eşti! Senor, ce fel de liftă de păgân eşti?

— O liftă care ştie să te ţină de picioare, pentru a te scutura de gologani.

— Asta da. Cu toate astea ai fost singurul în stare să faci aşa ceva. Asta înseamnă deacum ceva. Cu mine nu poţi să faci ce vrei, aşa, cu una cu două!

Mă, dar încrezut mai era puştiul ăsta. Niciodată n'am cunoscut unul la fel.

— Şi ca să sfârşim, tinere, află că orice ceartă cu roşcovanul nu se poate mântui decât cu revolverul.

— Fals' Omul ăsta probabil că n'a luat încă trânteală, deaceea face aşa pe nebunul. Eu, să-ţi spun drept, aş vrea să te măsori cu el, senor.

— Bine, vom vedea.

Micul bandit aruncă mucul jos, fără să-i pese de gaura ce făcea ţigara în covor, apoi scoase din buzunar o pereche de mănuşi de piele, pentru călărie şi spuse:

— Eu cred că pe mine nimeni nu m'ar putea bate. Când oi avea timp, îţi voi dovedi-o.

— Numai că n'avem! Chiar astăzi trebuie să se întâmple ceva!

— N'avem timp?

— Cinci minute e o jumătate de veşnicie! Răbdare! Acum te rog să taci puţin căci vreau să mă gândesc la ceva.

Şi lăsându-se să cadă la pământ, îşi plecă fruntea în

mâini. De jos se auzeau râsete și țipete. Băeții petreceau în lege. Deodată Pepillo sări drept în sus, începu să măsoare camera în lung și'n lat, se opri în fața oglinzei, făcu fel de fel de fițe, par'că ar fi fost o baletista, apoi spuse:

— Well, nu avem altceva de făcut. Deoarece d-tale îți e frică, n'am altceva de făcut decât să cobor și să schimb eu o vorbuliță cu oamenii aceia.

— Da și o să mănânci o mamă de mardeală, soră cu moartea.

— Ei bine, să vezi cum o să-i fac mici, mititei, în mâinile mele.

Nici nu sfârși bine vorba, că era deacum de partea cealaltă a ușii.

CAP. X.

PEPILLO PROVOACA

Eram bolnav de curiozitate. Mi-aș fi dat viața, să pot afla ce zace în căpșorul viermișorului meu.

Încălecai fereastra, mă lăsai pe jghiab în jos, lunecai până în dreptul ferestrei camerei cu pricina și îmi lipi nasul de geam.

Roșcovanul era în mijlocul camerei. Într'o mână ținea un pahar, iar cu cealaltă schița gesturi largi. Ținea desigur o cuvântare. Auditorul râdea, ținându-se cu mâinile de burtă. Garantat că era ceva la adresa mea.

Lunecai mai departe, spre o fereastră care sta larg deschisă, din apropierea mea, de unde puteam auzi-și vedea.

Deodată se deschise ușa și auzi o voce:

— Vine aghiotantul lui!

Și spânzurat să fiu dacă mint, omulețul meu intră în cameră cu un curaj, cu o prestanță, par'că ar fi fost cel puțin Regele Angliei, atunci când se coboară în grajd spre a spune rândașilor să-și vadă de treabă. Înaintă voinicește până în mijlocul camerei și aruncă o privire circulară, foarte cercetătoare în timp ce toți cowboy-i tăceau chitic. Poate înmărmuriți de curajul piciului, poate curioși să afle ce vrea să le spună.

— Amigos, cred că știți și dvs că stăpânul meu a devenit astăzi și stăpânul d-voastră.

— Ia ascultă, piciule, se auzi o voce. Stăpânul nostru încă nu a fost plămădit. Ai înțeles?

— Shorty, spuse și Mc. Ardle poreclit Rusty din cauza culoarei părului său, de o lună de zile n'ai rostit vorbe atât de înțelepte ca astea de acum.

Slugo [illegible] care voia să pricepă cuvânt nimeni. Era atât de mic, o adevărată stârpitură, încât picioarele mai că nici nu i se vedeau. Era mai de vreme 3 picioare și tot atât de gras pe cât de lung. Dacă ședa pe un scaun, picioarele nu ajungeau la pământ. Semăna nițel a unei maimuțe.

Pepillo ridică mâna, cerând să se facă tăcere.

— Gentlemen, puteți să mă credeți că am osteneală rugându-l pe șef să rămâie sus. Am reușit totuși pentru a veni eu personal aici ca să vă sfătuiesc. Ar fi mult mai sănătos pentru dvs să mai tăceți puțin din gură!

Simțeam cum mă trece o nădușală rece. S'a zis cu viermișorul meu. Un an de zile dacă studia și tot n'ar fi putut spune ceva mai țâmpit. Doi bandiți încercară să se repeadă spre dânsul, dar Rusty Mc. Ardle îi opri cu un gest.

— Spune-mi, pușcule, stăpânul tău e un conte în civilitate? Când a intrat în astă seară în casă și și-a rotit privirile pe aici, am crezut că e vreun baron sau așa ceva.

Toată lumea hohoti în râs. Viermișorul meu nici nu clipi, își aruncă chica înapoi, cu un gest femeiesc.

— Oameni buni, e bine să vă mai spun ceva. Senorul meu are un temperament cam nărăvaș. Mie, să vă spun drept mi-e cam teamă de el, uneori...

— Strașnica petrecere, băieți, spuse Rusty, râzând. Vorbele astea le-o fi învățat dela stăpânul lui.

— Prietene, răspunse Pepillo, îmi placi atât de mult, încât îți făgăduiesc să nu spun nimic stăpânului meu. N'aș vrea să fiu de față atunci când te va face rece!

Dacă l'aș fi avut pe Pepillo lângă mine, îi sucoam gâtul. Totuși, muream de curiozitate să văd ce o să se întâmple mai departe. Și ceeace urmă, nici în vis n'ați văzut.

— Frumos din partea ta, Bubi, ca pe mâță de mine, spuse Rusty. Nici n'am poftă să mor acum, în floarea tinereței.

Pepillo nu-i răspunse, dar îl privi cercetător, din creștet până în talpă.

— Ce te holdești așa la mine?

— Mă întreb, doar, cum te va răpune senorul meu, fără ca să suferi prea mult.

Pușcul meu era obraznic rău, dar nici Rusty nu se lăsă mai prejos.

— Vânat, poate... singur în niciun caz!

— Eu nici nu cred să aibe nevoie de revolver!

— Se poate să ai dreptate, răspunse Rusty și toată camera hohoti, învesclită.

— Aflați că eu sunt convins că o să mai veniți la mine ca să intervin pe lângă șenor sa vă ierte. Este nemaipomenit de aspru. Șapte inși figurează pe revolverul lui ca doborâți.

— Fu, pieirde, să mă ia dracu daca n'ai început să mă plictisești. Du-te de spune șefului tau ca nouă ni se cam rupe de el și să ne lase in buna pace.

Pepillo voi sa se retraga, dar il opri vocea lui Shorty:

— Mai stai o țâră, ierbivorule. Spune-i din partea mea, ca nu care cumva s'o începapa cu Rusty Mc. Ardle. Daca are poftă de arțag, cu mine sa înceapa mai întâiu. Hai, șterge-ol

— Să-i spun asta din partea... unuia ca tine?

Vorbele astea jignitoare, mai mai să-l înlemnească pe scaun pe Shorty, atât de neașteptate erau. Pepillo făcu învesolit, vreo 2—3 pași de vals prin odaie se dădu pe lângă omuleț și îi cârpi una cu mănușa de piele ce o avea in mâna. O picătură de sânge apăru pe buza piticului, apoi viermișorul meu o șterse cât ai spune pește.

Pepillo nu se grăbi să urce scările în goană, pentru sfântul motiv că avusese prevederea să întoarcă cheia în broască. Degeaba înjură, blestemă și amenință Shorty. Ușa tot încuiată rămase.

— Trebuie să-i dăm puștiului o lecție, se auzi o voce. Stăpânul lui, dacă vrea, n'are decât să asiste!

Și toată banda tăbărî asupra ușii.

In capul meu nu se sbătea decât un singur gând: cum s'o șterg mai repede spre Sourcreek City. N'am fost niciodată un erou și n'am spus-o niciodată că sunt. O mardeală, mai mergea, dar în ochii celor doisprezece cowboy eu nu vedeam atunci decât sclipiri ucigașe.

Când mă înapoiai în camera mea, Pepillo era deacum acolo.

CAP. XI.

AJUN DE BATALIE

Ochii lui erau plini de lacrimi.

— Plângeai? Dece?

— Am crezut că ai plecat și m'ai lăsat pe mine singur, aici.

— Am părăsit camera spre a vedea ce faci tu... și am văzut totul. Și dacă nu te grăbești, să știi că voi lăsa aici un cadavru. Căci asta se va alege din tine.

De jos se auzeau urletele bandei.

— Câteva secunde și toată gașca va fi aici. Aici ne va fi mormântul, căci de când sunt n'am văzut un tip atât de

obrazul şi neruşinat ca tine. Acum însă grăbeşteţe, altfel plec fără tine.

Pipul nici nu se mişcă, ci continuă să mă privească râzând, cu ochii înveseliţi.

— Haide, căci eu o şterg, Pepillo.

— Nu, senor, nu se poate să mă lăsaţi în încurcătură.

Nu puteam înţelege ce vrea. Mă repezi spre fereastră, o încălecai, apoi privi îndărăt. Pepillo sta mereu la masă şi se uita după mine, râzând.

— Nerecunoscătule, dacă o să pună mâna pe tine, praf şi pulbere se va alege din năsucul tău.

— N'o să ajungă ei la una ca asta.

— Să mă ia dracu, dacă nu-ţi lipseşte o doagă. E limpede ca cerneala neagră. Poţi să-mi spui cine o să-i împiedice?

— D-ta, senor!

Simţi că mă înăbuş.

— Idiotule, mai bine o să-ţi sucesc eu gâtul... decât ei!

Pepillo clătină din cap şi râse, nestânjenit, mai departe. Era ţicnit rău.

— Haide, zău, Pepillo. Dacă rămânem, e moarte sigură pentru amândoi.

— Senor, senor, nu plec, deşi aud foarte bine cum ceata urlă acolo jos.

— Bine, dacă nu vrei să mergi de bună voe, o să mergi de nevoi.

Sări din nou în cameră şi mă repezi spre dânsul, dar când ridicai ochii ştiţi ce văzui? Pe micul meu mexican stând în mijlocul camerei cu cuţitul lui în mână.

— Senor, dacă mă atingi, eşti un om al morţii. Ţi-o jur pe cinstea mea şi pe crucea ce o am la gât.

Nu ştiam ce să fac. Pepillo îşi râdea acum, cu adevărat, de mine.

— Senor, îi auzi? Au sfărâmat uşa. Toată casa tremură. In mai puţin de o secundă îi avem aici.

Mă repezi la sertarul mesei, vrând să iau revolverul. Oroare. Sertarul era gol. Când ridicai privirile, tânărul îmi împinse Coltul meu spre piept.

— Nu vreau cu revolverul, spuse el, altfel o să te ucidă fără milă, senor. Revolverul va rămâne deci la mine. Vreau să-i înveţi minte, servindu-te numai de pumni.

— Pepillo, cred că mă vei avea pe conştiinţă, dar mi-am băgat în cap să te scap de diavolii ăştia. Vii cu mine sau nu?

— Senor, ţi-am mai spus că rămân aci!

— Pepillo, decc nu vrei să plecăm?

— Chiar dacă ți-aș spune, tot n'ai înțelege.

— Tinere, spune-mi... dă-i drumul!

— Senor, dacă fugi, s'a dus dracului cinstea d-tale. De-aceea rămân... pentrucă știu că n'o să mă lași singur aici.

Asta era vasăzică. Pepillo nu voia să fug, pentrucă să nu mă fac de râs.

Cinstea!... Onoarea!... Ce cuvinte mărețe dar lipsite de sens!...

— Cinste, cap de lemn ce ești? La un om care vine direct dela închisoare?

— Senor, vreau să rămâi!

Din nou am vrut să mă reped spre dânsul, dar cuțitul lui amenințător îmi opri iar avântul.

— Auzi... Te strigă...

Într'adevăr, banda se afla în fața ușii mele.

— Ieșiți afară! Unde e acela care a ucis de 7 ori? Unde e noul șef? Vrem să-i vorbim o lecuță. Ieși afară. Boss!...

Vocea pițigăiată a lui Shorty se distingea cu totul.

— Senor, dacă îi aștepți să intre înăuntru, ești pierdut!

— Prostule, nu auzi afară și pe Mc. Ardle?

— Ei și! După un minut de luptă o să se molesească... ca o cârpă! O să vezi!

— Și ceilalți?

— Nu contează! Dacă aș fi pe jumătate atât de tare ca d-ta, aș ieși afară și i-aș goni pe toți!

— Bine, Pepillo, spusei, apropiându-mă de ușă. Dă-mi mâna, poate că nu ne mai vedem în lumea asta!

Băiatul îmi întinse mâna, râzând. Totuși parcă mi se păru, că obrazul lui pălește, și că ochii îi scăpese ciudat.

Cu o mișcare puternică, deschisei ușa

CAP. XII

O LUPTA MEMORABILA

Cu o săritură, fui în mijlocul bandei. Matchurile de box din închisoare îmi fură de folos. Câțiva pumni puternici, doar și o parte dintre nepoftiți se tăvăliau, deacum, la pământ. Shorty încercă să-mi plaseze o directă, pumnul lui nu întâlni decât aerul și cum piciorul meu cel drept întâlni partea cărnoasă a grăsuiei lui persoane, ghemotocul de om se rostogoli în jos pe toate scările. Lupta continua mereu, nu mă puteam plânge de inactivitate. Deodată mă repezi și eu în jos, pe scări, cu toată banda pe urmele mele. Primul ajunse Rusty. Văzând că mâinile mele sunt văduve de orice armă, mă ochi el cu arma lui, dar nu mă

niveri. Nu mai avu vreme să-mi trimeată un cartuş, deoarece primul meu, expediat din toată inima, fu mai prompt. Se încinse apoi un corp la corp, cum nici în arenele de luptă greco-romane cred că nu s'a văzut. Câteva lovituri feri cite şi namila roşcovană, având neprevederea să se lase descoperit, primi dela mine o directă atât de puternică, încât îl expediai în ţara visurilor. Acum zăcea la pământ, moale ca o cârpă, aşa cum prevăzuse puştiul meu.

Aş mai fi avut poftă să-i trag câteva, simţeam însă că puterile mă părăsesc. Capul meu vâjâia, în faţa ochilor vedeam numai draci şi dumnezei, iar la ureche îngerii şi heruvimi cântau imnuri. Al dracului pumn avea şi Rusty acesta.

— Mai să fie, am auzit o voce îndărătul meu. Halal luptă! Şi când te gândeşti ca Rusty zace neînsufleţit pentru prima dată în viaţa lui!

Când mă mai desmeticii, văzui cum Rusty se adună de pe jos, dar nu mai avui vreme să mă mai feresc, căci iar se repezi spre mine. Dacă am fi fost într'o tavernă din Chicago, tovarăşii lui mi-ar fi făcut felul. Aici însă, la ranchul acesta din Vest, lupta dreaptă o luptă dreaptă şi primul care se repezi să ne despartă fu Shorty.

— Lasă-te păgubaş, Rusty. Şi el putea şă-ţi mai tragă vreo câteva scatoalce când erai la pământ şi totuşi n'a făcut-o.

— Ai dreptate! Mi-am pierdut capul... dar straşnic pumn mai are.

— Senor, senor, ciripi o voce la urechea mea. Vocea asta fu pentru mine un fel de duş de apă rece. Mă trezi complect. În faţa mea sta Rusty Mc. Ardle care îmi spuse printre dinţi:

— Streine, scoală-te... Eşti primul în viaţa mea pe care trebuie să-l servesc de două ori!

Nu mă ridicai bine de jos că el îmi şi trimise o lovitură puternică la cap. Îl buşi şi eu bine în coaste până văzui cum se învineţeşte la obraz, apoi încinserăm iar o luptă corp la corp. Simţeam cum răsuflarea mi se taie. Tâmplele îmi zvâcneau de zor. Ca prin ceaţă îl văzui şi pe Pepillo, care, îngenunchiat ca de rugăciune, îmi strigă, cu un fel de teamă în glas:

— Senor! Senor! Tigrul slăbeşte, victoria e a d-tale!

Vocea lui mă electriză. Primi noui forţe. Încă o smucitura şi prietenul Rusty se prăvăli, greoi, la pământ.

— Rusty, s'a zis cu tine. Te predai?

— Deloc, ne luptam mai departe, şnieră el.

Râsei. Şi iar mă repezi spre el. Era tare, nu glumă, dar el nu se mai antrenase de doi ani. Acei doi ani de închisoare şi vocea blestematului de viermişor, luptau acum pentru mine.

Cu o ultimă sforţare, Rusty mă expedie în perete, dar cu o jumătate de stângă şi cu o dreaptă directă, mântui cu vajnicul meu adversar. Genunchii i se moleşiră, se învârti în loc ca un titirez, iar ochii începură să-i joace în cap.

— Rusty, nu te lăsa, nu te lăsa, urlă Shorty, dar striga de-a surda.

Mă apropiai iar de uriaşul roşcovan, îi mai trăsei una. Dacă Rusty ar fi avut poftă să mai continue lupta cu mine, mărturisesc că m'ar fi făcut praf, aşa de istovit eram. De-aceea reînoi oferta:

— Rusty, am terminat cu tine. Revin peste câteva secunde spre a continua lupta... de astă dată cu armele. Dacă însă te-ai lecuit de bătaie, recunoaşte că eu sunt şeful aici!

Şi mă repezi spre ieşire, pentruca băieţii să nu vadă că deabia mă mai ţin pe picioare.

CAP. XIII

INCEPUT DE ORANDUIALA

Insfârşit, mă aflam în întuneric, dincolo de uşă. Bătea un vânt care îmi mai răcori puţin faţa. Înaintai câţiva paşi şi căzui istovit pe un pat de iarbă. Deodată auzi un glăscior. Era Pepillo. Se cuibări lângă mine, îmi luă capul în mâini şi începu să mă maseze pe tâmple. Capul mă durea îngrozitor. Simţeam cum mii şi milioane de draci joacă tontoroiul în el.

— Te doare, senor?

— Freacă mai departe... şi vorbeşte-mi mereu!

Vocea viermişorului era cel mai bun leac pentru mine. Simţeam cum, mulţumită ei, îmi revin toate puterile.

Nu mai era copilul obraznic de mai înainte. Se părea că-mi poartă acum un oarecare respect.

— Am crezut că te pierd, dar bine că s'a schimbat aşa precum am vrut eu. Când te-a aruncat jos, te-ai sculat cu puteri şi mai mari ca înainte. La fiecare lovitură ce-ai încasat, simţeam cum răsună dureros în mine.

— Dacă nu ţi-aş fi auzit glasul din când în când, acum eram un om mort. Ei, îi mai arde lui Rusty acum de o tăvăleală?

— Nu cred. Se află acum într'un hal şi mai de plâns decât al d-tale. Ceeace îl roade mai mult, e că a fost bă-

tut pentru prima oară. Şi îl mai roade ceva: ştie că l-ai fi putut face praf atunci când sta jos şi că totuşi, nu ai făcut-o.

— Lasă vorbăria, Pepillo şi ajută-mă să mă ridic. Mă simt ceva mai bine acum.

Când mă ridicai, cu chiu, cu vai, de jos, simţi cum Pepillo îmi strecoară ceva în mână. Era revolverul meu.

— Ia-l, senor. Vei avea, poate, nevoe, acum, de el. Trebuie să le arăţi derbedeilor că ştii să ţii şi o armă în mână.

Viermişorul avea dreptate. Insă, cum o începusem cu blufful, trebuia s'o sfârşesc tot aşa. Mă îndreptai deci spre uşă, lovi puternic cu piciorul în ea şi îmi luai o mutră foarte gravă.

Toată lumea sta în jurul lui Rusty. In timpul lipsei mele îl stropiseră cu apă, îi vărsară alcool pe gât şi făcură tot ce ştiau ei, spre a-l readuce în simţiri. Privirea însă îi era mereu rătăcită, iar capul nici nu şi-l putea ţine bine pe umeri. Socoti, aşa dar, că toate atu-urile erau în mâna mea.

Mă apropiai de el, cu o mutră neagră ca noaptea.

— Mc. Ardle, cu pumnii am terminat. Să începem cu împuşcăturile.

— In regulă... dracu să te ia!

Incercă să se ridice, dar ceilalţi îl reţinură. Cel mai aprins era Shorty pe care se vedeau sumedenie de puncte vinete. Semnele plimbărei pe scări.

— Şefule, îmi spuse el, Rusty nu se mai poate ţine pe picioare. După cum vezi, vrea... dar nu mai poate să se lupte cu d-ta. Ceeace ar urma acum ar fi o curată crimă şi nu cred să ai poftă să devii ucigaşul lui.

Habar n'aveţi ce plăcere îmi făcură vorbele astea. Mă făcuse «şef», asta era semn că toţi mă considerau acum ca atare.

— Bine, dar dacă el nu poate, stau la dispoziţia oricăruia dintre voi. Ei, care pofteşte? Vă dau trei minute de gândire.

Scosei ceasul din buzunar şi începui, foarte tacticos, să număr secundele.

— Cele 3 minute au trecut. Fiindcă niciunul din voi nu cutează să se măsoare cu mine, încep să cred că sunteţi nişte cârpe. Afară cu voi.

Aţi fi râs cu poftă văzându-i cum o şterg cu codiţa între picioare, sfioşi şi înfricoşaţi.

— Shorty! Stai pe loc!

Auzindu-şi numele, omuleţul mai mai să vină peste cap.

atât de mult se speria. Fața îi era palidă, dar părea foarte hotărât.

Arăta ca și cum ar fi băut oțet.

— Înainte de a veni aici, mi s'a spus că sunteți așa fel de pușlamale, încât nici în închisori nu se mai găsesc oameni ca voi și că nici un om de prin împrejurimi nu poate să vă stăpânească. Venind aici, am văzut că cele auzite se potrivesc într'adevăr cu realitatea. Am venit însă aici să fac regulă și nu cumva să vă închipuiți că am să las nepedepsită vreo abatere oarecare. Dacă-l prind pe vreunul din voi cu oceaua mică, o să-i dau să miroasă puțin praf de pușcă. Și, omule, mai află ceva: știu să-mi țin cuvântul! Cu o ceată de oameni ca voi se poate face din ferma asta o bijuterie... sau o ruină completă. Dacă vă dați de partea mea, toți oamenii de prin partea locului o să vă dea de exemplu. Vreau să curăț împrejurimile de bandiți. M'ai înțeles, Shorty? Pleacă acum și spune și celorlalți cele ce ți-am spus acum. Dacă vor să fie alături de mine, bine de ei! Dacă nu, vom sta de vorbă. Bună seara!

Când Shorty voi să deschidă ușa, îl rechemai:

— Înc'o pară de astă seară, s'a sfârșit cu petrecerile voastre. Am poruncit negrilor să strângă lucrurile voastre de prin camere și să vi le ducă în dormitor. Acolo e locul vostru, nu în salon! Șterge-o, acum!

CAP. XIV

POVESTEA FAMILIEI MAURICIO

După ce Shorty ieși din casă, spusei lui Pepillo:

— Viermișorule, lasă perdelele jos!

Prea târziu însă, căci pușlamaua avusese deacum grijă. Putem deci sta amândoi, nestânjeniți, la taifas.

— Ei, ți-a plăcut?

Viermișorul nu-mi răspunse imediat. Într'un târziu mișcă din umeri.

— Uite ce-i, senor! Când o să mai vrei, altădată să îți o cuvântare, să ți-o transcrii mai întâiu pe o hârtioară.

Voiam tocmai să-i răspund neastâmpăratului derbedeu, când deodată ușa se deschise și Randall apăru în prag.

— Dracu să mă ia, dacă pricep ceva. Ce ești? Boxeur sau bluff-er?

Aș fi avut ce să-i răspund, dar o lăsai moartă. Randall începu să străbată camera în lung și în lat. Deodată auzi cum viermișorul îmi șoptește ușurel la ureche:

— Ce mai porc de câine mai e și ăsta. Stai să vezi ce mai întrebări o să-ți pună!

Într'adevăr, Randall se opri în fața mea și mă privi foarte aspru.

— Bubi, când ai venit aici, păreai speriat de moarte.

— Crezi?

— Ia dă afară stârpitura asta. Am de vorbit cu tine.

Lași fi făcut pe voc, dacă nu aș fi simțit un ghiont în șale, în timp ce o voce îmi șoptea la ureche: Nu!

— Viermișorul meu e tăcut ca mormântul, așa că poți să n'ai nicio grijă. Și afară de asta sunt obicinuit să stea tot timpul cu mine.

— Întotdeauna? Chiar când ești cu femeile?

— Nu mai vorbi prostii și dă-i drumul!...

— Îmi vii aici mai mult de frică și nu trece nici zece minute, năvălești în cameră ca un zăpăcit, scoți din joc 3—4 inși, pe Shorty îl svârli dea berbeleaca pe scări și faci praf din Rusty. Nici n'aș fi visat așa ceva. Vreau să știu ce s'a întâmplat cu tine!

Că datoram astea toate lui Pepillo, o știam eu. Dar cum, oare, i-aș fi putut mărturisi asta lui Randall?

— Ce vrei să știi? Asta era planul meu și pace. Metodă personală!

— Pe mine nu mă poți duce. Kitchin, Adoarmei pe alții cu povestea asta. Mai devreme sau mai târziu tot o voi afla eu. Eu cred că e o taină la mijloc. Acum asta e întrebarea: ce ai de gând să faci mâine dimineață?

— Mai întâiu voi vedea dacă băieții se urcă în șea și dacă așa va fi... voi vedea eu ce e de făcut. Cred că următorul capitol va fi: Hoții de vite. Ce știi despre ei?

— Știu multe. Unchiul Ștefan mi-a povestit o groază de lucruri. Înainte de războiul mexican, toată regiunea asta aparținea, pe baza unui dar al Regelui Spaniei, unei familii anume Mauricio. După războiul mexican, se iviră aici americanii, cari firește, nu luară în considerație darurile regelui Spaniei. Familia Mauricio fu nevoită să se mute mai departe, căci i se luară toate pământurile. Și familia Mauricio se mută departe în munți, unde încercă să-și arate puterea cu pumnii și revolverul. Erau atât de puternici, încât hoții de vite, ca să poată trece pe acolo, le plăteau o dijmă destul de ridicată.

«Asta după atâta vreme, până ce prin părțile astea se aciuă și Ștefan Randall. Primul lui gând fu să curețe munții de bandiții ce mișunau pe acolo. Deaceea angajă munții de bandiții ce mișunau pe acolo. Deaceea angajă

peste 100 de oameni în serviciul lui. Şi norocul îi veni în ajutor.

«Familia Mauricio era reprezentată pe atunci, prin doi fraţi, Valentin şi Gaspar. Valentin avea ceva mai mult scaun la cap, iar Gaspar ştia să mânuiască bine revolverul. Într'o bună zi, unchiul Ştefan şi Gaspar intrară unul în părul altuia şi mexicanul dădu ortul popii. Valentin se retrase mai la Sud, însoţit de nepoata sa Leonora (fiica lui Gaspar). In Mexico se avântă în diferite afaceri, cari, după câte se spune, reuşiră.

«Nepoata lui, Leonora, deveni o fată de o rară frumuseţe, căreia nu-i trebui mult timp să întoarcă capul unui oarecare Pablo Almadares. Eu cred că ai auzit de acest Almadares. Tânărul se amorezâ la nebunie de frumoasa fată. La cererea lui, Valentin răspunse că-i acordă mâna fetei, cu condiţia însă să primească o misiune în munţii pe cari el îi stăpânise altădată.

«Zis şi făcut. Valentin şi Almadares se urcară în şea şi veniră aici cu puţin înaintea morţii unchiului meu. Corpul unchiului meu nici nu se răcise bine, şi o sumedenie de vite dela Ranchul Randall şi alte de prin împrejurimi, dispărură fără urme. Era mâna lui Almadares la mijloc.

«Urmă o epocă de linişte. Almadares se căsători şi voiajul de nuntă şi-l făcu în Mexico. In ultimul timp circula svonul că banditul revenise.

CAP. XV

CEARTA DIN SENIN

— Dacă te-ai întâlni faţă în faţă cu Almadares, n'ai încerca să te măsori cu el, aşa cum ai făcut-o cu Rusty ci ai fugi ca un coiot care a gustat biciul. Da, ai fugi ca lovit de streche. Căci tu eşti un gringo, un gringo, un gringo.

Era vocea lui Pepillo. Uitasem că el e mexican şi în timpul discuţiei mele cu Randall încercasem să-mi cam bat joc de vitejia mexicană şi de puterea convingătoare a aurului mexican.

— Pepillo, am uitat că eşti aici. Tu eşti însă o excepţie. Din toţi mexicanii cunoscuţi de mine, tu eşti singurul care merită tot respectul.

— Slavă Domnului! Mexicanii sunt o naţiune de războinici cari trăesc pentru glorie... nu pentru bani!

Viermişorul vorbia cu atâta mândrie în voce, îşi luase o poziţie atât de teatrală, încât auzindu-l ţi se făcea

milă de toți aceia cari nu făceau parte din războinica și glorioasa națiune mexicană.

— Pe d-ta — câine de yankeu, porc de yankeu — pe d-ta te urasc!

Și se îndreptă foarte demn spre ușă.

— Pepillo, stai... îmi pare rău.

Dar ei nu întorse capul și cobori scara ca fulgerul și se încuiă în camera lui.

— Pepillo, haide împacă-te și dacă nu ieși afară, sparg ușa! Și nu vreau să te văd plângând.

— Dar nici nu mă gândesc.

— Haide, Pepillo, ieși afară. Îmi pare rău de cele ce am spus și aș vrea să mă ierți!

— Și ce-mi pasă mie, îmi răspunse Pepillo, de dincolo de ușă. Nici nu vreau să știu dacă-ți pare rău. De acum înainte n'o să mă mai vezi.

Îmi părea sincer rău. Drăcușorul mi se strecurase în suflet. Și apoi, mă obicinuisem cu el.

— Bine, Pepillo. Fă ce-ți place, însă nu vreau să-ți închipui că am de gând să mă port cu tine ca și un baby. Poți să pleci dacă vrei și să nu crezi că voi alerga după tine, rugându-te să revii.

Când reveni în camera mea, Randall mă întrebă:

— Ei, i-ai tras o papară pungașului? Dacă-mi spunea mie ce ți-a spus ție, îi trăgeam o sfântă de bătae, de-i curgeau peticele. Nu vezi că te duce de nas, omule?

Mă uitai așa de supărat la dânsul, încât, Randall schimbă vorba:

— După cum ți-am spus, Valentin e un om care știa ce vrea. Agresiv însă nu este. Câinele acela sângeros de Gaspar era brațul executor al planurilor lui mârșave. Cu Pablo Almadares e altceva. Asta e un gentleman. Se spune că în Mexico are o mare proprietate. Autoritățile mexicane au pus un mare premiu pe capul lui și ai putea să te aștepți la o frumoasă răsplată dacă pui mâna pe dânsul. Dar să știi însă că e foarte primejdios!

CAP. XVI

IMPACARE

Încercai din nou ușa camerei lui Pepillo. Era mereu încuiată. Coborii în curte și cum treceam pe sub fereastra camerei mele, ceva îmi scârțâi sub picioare. Era cheia camerei mele. Nu-mi mai era greu de priceput, acum, că viermișorul încălecase fereastra și luase drumul acope-

rișului. Pentru o mainută cu dânsul, treaba asta era foarte ușoară.

Nu stătui mult la gânduri și începui să mă cațăr pe jghiab. Când ajunsei în dreptul ferestrei, aruncai o privire în cameră. Cu toată întunecimea, îl zării pe Pepillo trântit pe pat. Când mă văzu și el, sări în sus, ca ars.

— Voiam să părăsesc casa, senor, din păcate însă, am pierdut cheia. Altfel nu mi-ai fi văzut fața, gringo ce ești!

Mincinna nu prinse, căci eu bănui ce se întâmplase. N'avea curajul să plece și să mă părăsească. Deaceea aruncase cheia pe fereastră, pretextând c'a pierdut-o.

— Alright, Sonny. Dar unde o fi cheia?

— Dac'aș fi știut-o nu mai rămâneam aici ca să mai fiu văzut de ochii tăi de gringo.

— Vorbești tare urât, Pepillo, spusei apropiindu-mă mai mult de el. Vezi tu, viermișorule, eu sunt un om din popor, fără cultură, deaceea de multe ori spun ceeace simt. Dacă m'am exprimat urât despre mexicanii tăi, e din cauză că în cursul vieței mele aventuroase am avut multe de suferit din cauza lor. Corpul meu poartă urmele a numeroase pumnale mexicane ce au căutat să mă expedieze în lumea celor drepți.

Pepillo asculta cu ochii închiși. Într'un târziu, spuse:

— Încep să pricep!

Și ca să-i dovedesc și mai mult, îi arătai pe brațe, pe piept, la coapse numeroase cicatrice de navaja mexican.

— Doamne, dar câte vieți ai d-ta? întrebă copilul înmărmurit.

— Una numai. Vrei să ți-o povestesc?

Pepillo clătină din cap.

— Nu îmi ajunge cele ce mi-ai spus. Și nici nu vreau să-mi mai arăți cicatricele d-tale. Nu-mi place să aud despre răni și sânge.

— Pepillo, ai poate sânge indian în tine?

— Nicio picătură.

Îl crezui, căci pielea lui, de culoare măslinie, era minunat de limpede.

— Îmi pare foarte rău de cele ce ai pățit din partea alor mei, adăugă el.

— Sunt răsplătit cu cele ce ai făcut tu pentru mine. Dă-mi mâna, viermișorule.

Ne strânserăm mâinile cu căldură. Și puteți să mă credeți că-mi părea bine că m'am împăcat cu el.

CAP. XVII

SHORTY ŞI PEPILLO

Mă întorceam tocmai pe partea cealaltă când auzi o bătaie la uşă, în timp ce vocea unui negru cărăia:

— Dejunul în 20 de minute, Sir...

— Dracu să te ia, cioară, bolborosi eu supărat. Ce-ţi veni să trezeşti oamenii aşa, în puterea nopţii!

— Senor, deschide ochii, auzi vocea lui Pepillo.

Deschisei şi dracu să mă ia dacă nu văzui că e ziua deabinelea. Pepillo părea că se sculase de peste o oră. Era proaspăt ca o floricică. Văzându-ne, n'ai li spus că în ajun am avut toi iadul pe capul nostru.

Sfârşisem tocmai cu bărbieritul când auzi o larmă teribilă jos în curte. Recunoscui şi vocea viermişorului. În doi timpi şi trei mişcări eram jos. Ce se întâmplase? Shorty zărindu-l pe Pepillo prin curte, se luase după el şi începu o alergare care aduse lacrimi de veselie în ochii cowboylor.

— Pepillo, vino aici şi Shorty te va lăsa în pace. Să-l ocoleşti altădată, căci astfel nu mai răspund de tine.

Nu se mai putea însă, aşa că Pepillo încercă să se urce într'un copac, în timp ce cowboyi se prăpădeau pur şi simplu de râs.

— Shorty, coboară, altfel ne rupem amândoi gâtul. am auzit vocea viermişorului.

— Atâta pagubă, dar eu nu mă las nici mort.

Se vede cât de colo că Shorty voia să-şi ia revanşa. Întrucât vedea că mie nu-mi mai poate căuta pricină, încerca să se răzbune pe viermişorul meu. Şi chestia era foarte gravă, deoarece dacă Pepillo cădea din copac, sfârşitul îi era sigur.

— Shorty, se auzi vocea lui Mc. Ardle. Lasă băiatul în pace şi vino jos.

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala! răspunse Shorty, liniştit.

— Să mă ia dracul dacă nu te dau jos cu pistolul, urlă Rusty Mc. Ardle.

— N'ai decât, răspunse Shorty urcând mereu.

Apucai pistolul din mâna lui Rusty, căci roşcovanul voia într'adevăr să tragă.

— Rusty, e frumos din partea ta că intervii pentru băiat. Mi-e tare drag derbedeul ăsta, dar aş vrea să văd pe unde îşi scoate cămaşa. Să doarmă aşa precum şi-a aşternut!

— Bine, șefule. După câte văd eu, n'o să fie greu să ne înțelegem.

Pepillo, văzând că n'are încotro, se lăsă deodată să cadă la pământ, și diavolul reuși să alunece pe pom și să ajungă nevătămat jos. Când ajunse și Shorty jos, Pepillo se învârtea în jurul meu, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Când Shorty se apropiă de noi, puștanaua mă apucă de mână și începu să joace tontoroiul, dând că tifla omulețului. Sărindu-i mustarul, crăcănatul duse mâna la cingătoare, scoase revolverul și ne-ar fi făcut, garantat bucata, dacă n'ar fi intervenit... cine credeți? Rusty Mc. Ardle, zău așa.

— Nu fă gunoi, băete! Lasă-l pe Pepillo în pace!

Lui Shorty începură să-i joace ochii în cap, să tremure, apoi se uită rugător spre tovarășii săi. Toți erau însă de părerea lui Mc. Ardle.

— Fi băiat de treabă și lasă tânărul în pace, spuseră ei.

Văzând că n'are încotro, Shorty se înfipse în fața mea.

— Bălane, am spus băeților cele ce mi-ai spus. Consfătuindu-ne noaptea trecută, ne-am spus că-mai bine să ne ia dracu, decât să facem ceva pentru d-ta. Eu nu știu ce gândesc ceilalți, dar pentrucă în cearta dintre mine și viermișor ai avut o purtare atât de frumoasă, țin să-ți spun că rămân să lucrez mai departe, pentru d-ta, aici, iar ceilalți n'au decât să se ducă să se spânzure aiurea. Țin doar să-ți mai spun, Bălane, că dacă pun mâna pe viermișor, o să se întâmple ceva c'o să meargă vestea. Ne-am înțeles?

— In regulă, Shorty. Chestia cu Pepillo e admisă.

Pepillo făcu fețe fețe și începu să se strâmbe ca o maimuță.

— Boiul, Pepillo, spuse Rusty. Ar trebui să pună mâna cineva pe un biciu și să te mângâie puțin pe blană...

Apoi mi se adresă mie:

— Bălane, aseară credeam că dacă ne-om mai vedea, numai pistoalele vor vorbi. Acum, mă simt cu totul schimbat. Uite ce-i. Aruncător prea grozav cu arcanul și nici chiar călăreț și-ntinaș de calitate nu sunt, poate însă, că totuși ai avea ceva la fermă potrivit pentru mine? Aș rămâne și eu cu plăcere.

La așa ceva nu mă așteptasem. Îi scuturai deci mâna cu căldură:

— Rusty, nu-ți închipui câtă plăcere îmi fac vorbele tale. Imi pare bine că rămâi. In ce privește pe Shorty, el va fi ajutorul meu!

— In regulă, Bălane. De azi înainte sunt omul tău!

CAP. XVIII

PRIMUL HOȚ DE VITE

Ați fi trebuit să mă vedeți în următoarele trei zile. Călăream douăzeci de ore pe zi și nu arătam pic de oboseală.

Aveam și de ce. Ranchul Randall era minunat de frumos. Pășuni întinse, ape curgătoare... aur nu altceva. Casa de locuit era un palat, iar grajdul incomparabil. Vitele — nenumărate — erau grase și frumoase, iar noua producție de viței se anunța foarte fericită.

Într'o bună zi, în zori, în inspecție fiind cu băeții, Shorty și un cowboy Hawekes, o luară puțintel înainte. Deodată cum aceștia doi trecură de o stâncă, îi auzi chemându-nă și aproape imediat auzirăm o detunătură. Ne repezirăm ca fulgerul într'acolo și-l văzurăm pe Shorty cum încerca să ochească în calul unuia din cei trei călăreți cari încercau să dispară.

Calul într'adevăr dispăru în pădure, dar călărețul lunecă de pe șea, căzând la pământ. Ceilalți doi călăreți dispăruseră.

Apropiându-ne de cel căzut, acesta ne primi cu un potop de cuvinte mexicane, dar, eu, apucându-l de guler, m'am răstit la el:

— Deajuns cu spaniola! E timpul să ne lămurești pe englezește!

— Yo no sabe!...

— Minți! Știu destulă spaniolă ca să pricep că tu ești un yankeu și n'avea grijă, vom știi noi să te facem să-ți reamintești de limba maternă.

Prizonierul clătină din cap disprețuitor.

— Bine, băete, o să-ți mai lăsăm o șansă. Rusty, ia goleste-l!

Individul n'avea asupra lui numai două Colturi ci și un pistol care-i atârna cu un șnur, de gât. Deasemenea mai avea și un cuțit de prima calitate. Un adevărat arsenal.

— Uite ce șansă îți dau. Îți dau un avans de zece metri. Dacă ajungi până la stâncă, ești liber, dar dacă băiatul ăsta te ajunge și te aduce îndărăt, atunci ne spui totul. Vrei?

Banditul îl privi pe Rusty din creștet până'n tălpi. Se gândea desigur că o namilă ca Rusty nu poate fugi, așa că răspunse fără să se gândească mult: În regulă!

Numărarăm zece metri și el o sbughi din loc. Rusty după dânsul. Pseudo-mexicanul nu făcu nici 25 de metri și fu

ajuns de Rusty. Individul încercă să-i pună o piedică, se vedea însă că nu știe cu cine are de afacce, căci imediat mușcă țărâna.

Il trânti apoi pe o stâncă, fără niciun menajament.

— Ce vreți să vă spun? Ce aveți cu mine? Băgați de seamă, altfel va ieși rău de tot pentru voi.

— Flăcăule, e foarte frumos ce spui tu, răspunsei eu, dar să știi că la închisoare vor găsi ei ac de cojocul tău.

— Bine, duceți-mă la oraș, altfel nu deschid gura.

— Shorty, ai vreo propunere? întrebai eu.

Shorty rânji. Nu era bine să ai deaface cu ideile lui Shorty.

— All right, Shorty. Du-te ceva mai la o parte cu el. N'aș vrea ca Pepillo să vadă lucruri nepotrivite la vârsta lui.

V'am spus că și Pepillo era cu noi? Nu? Ei aflați că și el era cu noi. Nici zece secunde nu se deșlipise de mine. Mereu îi era teamă ca Shorty să nu-l bată.

Așadar, Pepillo era cu noi și acum sta pe o stâncă și fuma o țigară. Din cauza deselor galopade, devenise ceva mai subțirel, iar soarele îl bronzase cu desăvârșire. Obraznic însă era tot așa ca înainte.

— Senor, nu te îngriji de mine. Țin doar să-ți spun că omul acesta nu e mexican. Nu și-a respectat cuvântul. Nici un mexican nu-și calcă cuvântul.

Cowboyi râseră, dar Pepillo ridică din umeri, disprețuitor. Deodată fața sa luă o culoare pământie. De după o stâncă, de acolo unde Shorty se retrăsese cu mușterjul său se auzi deodată un țipăt — sau ce spun eu țipăt — era un adevărat urlet. Înainte ca să ajung eu acolo, Shorty apăru de după stâncă cu omul său.

După cât se vedea, Shorty avea metode personale cu efect sigur.

Dela prizonierul nostru aflarăm că imediat ce Almadares reușise isprava cerută de bătrânul Valentin, se duse la acesta și ceru să i-o dea pe Leonora în căsătorie, căci așa se înțeleseră. Bătrânul îl primi foarte prietenos, dar când amândoi o căutară pe Leonora, ia-o pe fată de unde nu-i. Bătrânul se jură pe toți sfinții din rai că habar n'are unde dispăruse fata. Almadares se supără foarte rău. Nu putea să înțeleagă decât fugise fata, căci era doar un tip bine și frumos. Lumea pretinde însă că fetei i-ar cam lipsi o doagă, căci niciodată nu poți să știi cu un minut mai înainte ce altă trăsnaie îi mai trece prin cap. In urma dispariției fetei, avu loc o încăierare sângeroasă între oamenii

lui Valentin și ai lui Almadares. Prizonierul nostru, împreună cu ceilalți doui, făceau parte din banda lui Almadares și misiunea lui consta să fure un număr de vite din ranchul Randall. Cum s'a terminat misiunea asta, ați văzut și dvs.

CAP. XIX

PLAN DE LUPTA

Deodată îmi trecu o idee prin cap. Una bună. Veți vedea și dvs.

— Câți oameni are Mauricio cu el?

— Aproximativ 22, îmi răspunse prizonierul.

— Și Almadares?

— Fără mine, 17.

— Gândește-te bine. Ajung 17 oameni ca să învingă 22?

— Îți. Senor că unul din acești 17 e Almadares, care face cât zece?

Așadar, ambele bande numărau aproape 40 de oameni pe câtă vreme noi — inclusiv Randall — nu eram decât 11. Dacă mă întorceam la ranch, efectivul nostru se urca la 18 inși, inclusiv Randall. Cu 18 oameni încercați, bine înarmați s'ar fi putut încerca ceva.

— Flăcăule ia spune cum te cheamă?

— Chisholm.

— Minți — bagă de seamă. Suntem porniți pe orice!

— Bine, scrâșni el din măsele. Numele meu e Chet Roscoe.

Cum nu eram mulțumit, scosei brusc revolverul meu din buzunar și lipi țeava de fruntea lui.

— Spune imediat numele tău adevărat, altfel îți sbor creerii!

Prizonierul își dădu seama că nu mai e nici o scăpare. Buzele începură să i se miște, voi să rostească ceva, dar gura i se închise iar. Deodată îmi făcu un semn imperceptibil și-mi aplecai urechea, aproape de gura lui.

— Numele meu e Sammy Dance!

Nu auzisem niciodată de acest nume, dar pricepui îndată că un om care se ascunde are desigur o viață de om pe conștiință.

— Sammy, vrei să ne conduci acolo unde se află Valentin și Almadares?

Se ridică în picioare, aruncat par'că de resorturi.

— Fiecvă milă de mine, se rugă el. Almadares nu va închide ochii, până nu va pune mâna pe mine.

— Liniște, omule. N'avea nicio teamă de Almadares, căci noi vrem să distrugem toată banda.

In drum spre casă, lămuri oamenilor mei cele ce aşteptam dela ei. La ranch aveam de gând să strâng toate armele ce voi găsi. Deasemenea voiam să iau cu mine cai cei mai repezi.

Inapoiat la ranch, întrebai pe Randall dacă nu cunoaşte vreun loc unde să-l zăvorim pe Sammy Dance. Locul cel mai bun era în pivniţă şi acolo îl băgarăm. Dance, probabil că se simţi foarte bine, deoarece se întinse comod pe un divan şi începu să fumeze ca un turc. Il închisei deci acolo şi mă urcai în camera, întovărăşit de Pepillo.

— Senor, îl cunoşti pe Almadares?

— Nu, dar tu?

— Dacă îl cunosc? Orice mexican îl cunoaşte. O să cadă peste oamenii d-tale înainte ca ei să bage de seamă!

Inainte de a mă băga în pat, mai făcui o inspecţie, ca să văd dacă totul e în regulă, apoi mă culcai. Pepillo însă rămase mai departe să tragă din ţigară.

Deodată mă trezii. Aveam impresia că se apleacă cineva peste patul meu. Prin întunerice zării un braţ subţirel, pe care-l apucai cu putere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, senor, îmi frângi braţul.

In acelaş timp un sunet ca de metal, parveni la urechile mele. Am sărit din pat, încercând să aprind lampa cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl ţineam pe Pepillo, care părea speriat de moarte. Era alb ca varul. Când mă uitai mai bine pe jos, zării cheia pivniţei în care îl încuiasem pe Sammy Dance.

CAP. XX.

EVADAREA LUI DANCE.

Privirile mele se plimbau dela cheie la viermişor. Ce altă năzbâtie mai pusese la cale? Intrebai, dar rămăsei fără răspuns.

— Viermişorule, viermişorule, dacă mi-ai stricat planul să ştii c'o să primeşti dela mine o papară pe care n'ai s'o uiţi toată viaţa.

Smulsei cravaşa din cui şi o luai la goană spre pivniţă, târându-l pe Pepillo după mine. Deschisei uşa cu înfrigurare. De Sammy Dance nu mai era nici urmă.

Lăsasem acolo o lămpiţă mică. Inchisei uşa foarte liniştit şi sbârnăi cravaşa prin aer.

— Pepillo, vrei să-mi spui decc ai făcut așa?

El clătină din cap.

— A fost cea mai bună șansă din viața mea. Prin Dance aș fi pus mâna pe bandă, distrugându-o cu desăvârșire. Și acum tu mi-ai zădărnicit toate. Tu i-ai dat drumul. Vrei să-mi spui decc ai făcut-o?

Instârșit, culorile îi reveniră în obraz.

— Nu mă las constrâns, declară el.

—Viermișorule, am ținut la tine, pentru inteligența ta, pentru curajul tău, pentru neobrăzarea ta. Dar văd că tu ai nevoe de un tată care să te învețe ce e bine și ce e rău, Acum eu aș putea să te rup în bătăi.

Mititelul făcu o săritură înapoi, dar nu-i ajută la nimic Il țineam atât de strâns, încât i-aș fi putut frânge brațul.

— Senor, să n'o faci.

— Începi să te milogești?

Deodată se aplecă, înfigându-și dinții în mâna mea. Mă muscă atât de tare și eu eram atât de surprins, încât îi dădui drumul. Făcu un salt spre ușă, dar mai repede fui eu.

— Pepillo, îți jur că n'am vrut să-ți fac niciun rău, dar acum o să capeți ceeace ți-ai câștigat.

Și îi repezii cravașa peste umeri. Nu făcu nicio mișcare, nu spuse nicio vorbă. Mă privea curajos, drept în ochi.

— Senor, n'am vrut să rătăcești în întuneric, deaceea i-am dat drumul omului. Afară de asta moartea era deasupra capului d-tale.

— Cum așa?

— Almadares personifică moartea.

Nu mă lăsai impresionat de aceste vorbe și aplicai bălatului o serie de lovituri. Știi ce m'a readus la realitate? Liniștea tânărului. Nu scoase niciun țipăt, nu încercă nici măcar să scape din mâinile mele

Nici nu există ceva mai dureros decât o biciușcă. E ascuțită ca un cuțit și taie ca o lamă. Și ca să fiu drept, o tăietură de cuțit nu e atât de dureroasă ca o lovitură de cravașă. După părerea mea, băiatul ar fi trebuit să țipe, încât toată casa să răsune. Faptul că nu deschisese gura, făcu să-mi revin puțin. În ochii lui nu văzui urme de durere ci de rușine. Da, da, de rușine.

Biciușca îmi căzu din mână. Dădui drumul mânuțelor lui. Acolo unde îl ținusem, mâinile mele lăsaseră urme albe.

Deabia acum observai că în nebunia mea biciușca îl atinsese pe obraz, lăsând o urmă albă Acum semnul se roșia. Locul atins se umfla, văzând cu ochii. Când văzui că-l

lovisem şi pe obraz, simţi par'că un cuţit ce mi se împlântă în inima.

— Pepillo, spusei într'un sfârşit, n'aş fi trebuit să te lovesc cu cravaşa, dar m'ai scos din sărite. Crede-mă că n'am vrut să te lovesc pe faţă. Mă crezi, Sonny?

— Sonny? râse el, amar. După ce mă baţi mai încerci să mă amărăşti cu cuvintele d-tale murdare. Senor, pot pleca?

Simţeam că nici o vorbă nu mi se suie prin gâtlej. Ceva, par'că mureă în mine.

— Vrei să mă părăseşti, Pepillo?

El se apropie de uşă, apoi se întoarse şi mă privi.

— Crezi că mai pot rămâne?

— Sonny, dacă ai vrea să mă asculţi puţin, ai înţelege decе am trebuit să te bat.

— Nu vezi cât de urgisit sunt, câine de gringo, gringo, gringo! isbucni tânărul deodată în lacrimi.

Când îl bătusem nu scosese o vorbă. Acum plângea de ruşinea bătăii primite.

Nu încercai să-l mângâi, pentrucă, deodată, îmi veni o idee. Mă aplecai şi ridicai biciuşca de jos.

— Iar începi? întrebă Pepillo.

— Viermişorule, începui întinzându-i biciuşca. M'am purtat urât cu tine. Trage în mine până o să oboseşti. Hai, dă-i drumul.

— Minţi, răspunse Pepillo, oprindu-şi lăcrămile. Iar un bluff! Ştii că nici n'aş face aşa ceva.

Lepădai haina.

— Dă-i drumul şi să mă ia dracul dacă mă mişc din loc.

Pepillo apucă biciuşca cu amândouă mâinele o roti prin aer, apoi mă lovi peste piept. Mă clătinai pentrucă durea al dracului de tare, continuai însă să-l privesc drept în ochi, fără să dau îndărăt. Iar apucă biciuşca să tragă în mine, deodată însă o aruncă cât colo şi se repezi ca o săgeată, pe scări.

— Pepillo! strigai, dar numai ecoul îmi răspunse. Pepillo plecase şi ştiam că nu-l voi mai revedea. Urcai scările pivniţei, de par'că aş fi mers după mort.

Intrai în domitor şi chemai afară pe Rusty şi Shorty, cărora le spusei:

— Prizonierul nostru a spălat putina. Viermişorul şi-a băgat în cap că mergem spre o moarte sigură dacă ne agăţăm de Almadares. Deaceia mi-a luat cheia şi i-a dat drumul banditului..

Rusty nu scoase o vorbă, dar cele ce urlă Shorty nu se poate transcrie aici.

— Am știut eu, încheia el, că diavolul ăsta coace ceva. Dacă aș pune mâna acum pe el....

Nu-și mai termină vorba, pentrucă ne arătă getul. În micul clar de lună puturăm vedea cum pare printre pomi. Aveam poftă să mă reped [illegible] și să-l rog să rămâie, dar Shorty mi-o luă înainte. Se luă după Pepillo, urlând ca din gură de șarpe.

CAP. XXI.

SHORTY AIUREAZĂ.

Auzindu-l pe Shorty, Pepillo încercă să se refugieze din nou în casă, dar nu mai avu vreme, căci Shorty alerga al dracului de repede. De zeci de ori fu Shorty cât pe ce să pună mâna pe el și tot de atâtea ori îi reuși viermișorului să i se strecoare printre degete. Însfârșit, Shorty puse mâna pe el și Pepillo țipă de spaimă. Un țipăt ce mă pătrunse până în fundul sufletului.

Deodată nu mai auzi nimic. Tăcere de moarte. Văzui doar cum viermișorul meu zace la pământ, iar chica lui neagră se află în mâinele lui Shorty.

Doamne, numai să nu mi-l omoare!...

Vă spun drept că pe distanța pe care o străbătui spre a-l ajuta pe Pepillo, bătui, garantat, un record de viteză.

— Doamne Dumnezeule, urlă deodată vocea lui Shorty, de unde naiba era s'o știu.

Înlemnii. Mi-era teamă că-mi omorâse viermișorul. Scosei revolverul din teacă, hotărît. Dacă-mi omorâse viermișorul, Shorty își va lua pedeapsa. Pe dată, auzi însă și vocea lui Pepillo:

— Cel puțin o să-ți ții gura, Shorty?

— Sigur. N'o să deschid gura decât atunci când o să-mi spui.

Eram fericit că nu i se întâmplase nimic lui Pepillo, dar pe de altă parte nu înțelegem ce o fi însemnând schimbarea asta la fața a lui Shorty. Mă trânti pe burtă și mă târâi tăcut spre locul unde se aflau cei doi.

Shorty tocmai zicea cu o voce tremurândă:

— Vă rog să mă credeți că dacă aș fi știut cine sunteți mi-aș fi tăiat mai curând mâna, decât să vă ating.

— Te cred, răspunse Pepillo.

— Îmi dați voe să vă scutur de praf?

— Foarte mulțumesc.

Și cu ochii mei văzui cum Shorty îngenunchie, spre a-l

scufura mai bine, de praf, pe viermişor. Zău că nici nu-mi venia să cred cele ce vedeam.

Deodată Shorty văzu pe obrazul lui Pepillo urma lăsată de biciuşcă.

— Scuzaţi vă rog... eu v'am făcut asta?

— Nu! Bălanul!

— V'a bătut cu biciul? Îi plătesc eu lui asta!

Şi cu un gest hotărât, îşi smulse Coltul din teacă şi voi să se depărteze. După cum se vede, avea poftă să mă ucidă. Cu o săritură, Pepillo fu în drumul lui.

— Să nu-i faci nimic, pentrucă, în definitiv, mi-am meritat pedeapsa.

— Aţi meritat-o? scânci Shorty.

— I-am zădărnicit toate planurile.

— Dracu să-l ia pe el şi planurile lui! Uite nu vreau să am cu el decât o mică convorbire, ca să-i pot spune ceeace gândesc despre dânsul.

— Nu vreau! Făgăduieşte-mi că n'o să-i faci nimic!

Muiat, Shorty băgă revolverul la loc în teacă, ascultător ca un mieluşel.

— N'am nici un drept să-i fac ceva dacă nu mi-o îngăduiţi.

— Asta nu ajunge! Vreau să-mi făgăduieşti!

— Bine, făgăduesc că n'o să-i fac nimic.

— Mulţumesc, răspunse Pepillo, dăruindu-i un surâs dulce.

— Mi-aţi face o mare favoare dacă mi-aţi spune dacă vă pot servi cu ceva. Când mă gândesc ce urât m'am purtat cu d-voastră, cred că mă socotiţi drept un porc — şi sunt convins că aţi avea dreptate. Nu pot uita însă, că dincolo, în Anglia, am văzut lumina zilei într'o familie de oameni cumsecade. Dacă aveţi de gând să plecaţi de aici şi să-l părăsiţi pe Bălan...

Pepillo clătină din cap:

— Nu vorbi aşa de el. Pentrucă, vezi, am de gând să mă întorc la el...

— N'o faceţi! Când îmi amintesc cum staţi în dosul lui, ca un servitor.... şi el —

— N'are niciun rost toată vorbăria asta. Eu trebuie să mă întorc la el!

— Aşa-i! N'am dreptate să mă bag. D-voastră sunteţi şeful!

Asta era deacum prea mult pentru mine. Începui să mă retrag cu multă băgare de seamă, neputând înţelege cum reuşise, oare, Pepillo, să-l hipnotizeze pe Shorty. Că şi eu

eram hipnotizat, asta cred că ați băgat de mult de seamă.

Totuș, cu Shorty era cu totul altceva. Alergase după șirengar, îl apucase de guler, de păr și acum era atât de schimbat.

CAP. XXII

EXPLICAȚII

Știți ce începui să cred? Că Pepillo se născuse undeva în Anglia — deaceea îi arăta Shorty un respect atât de mare — și că desigur tatăl lui era un duce, sau așa ceva. Desigur că se însurase cu o spaniolă, deaceea știa atât de bine Pepillo și engleza și spaniola.

În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, ușa se deschise și Pepillo intră în casă.

— M'am răsgândit. Vin înapoi la d-ta, dacă mă mai vrei.

Cum v'ați fi purtat d-voastră atunci când scoborâtorul unei mari familii v'ar fi vorbit? Am sărit de pe scaunul pe care ședeam, roșu la față.

— Încântat. Dorește Înălțimea Voastră să ia loc?

— Ce ai pățit? Și ce înseamnă asta «Înălțimea Voastră». Iți bați joc de mine?

Pricepui îndată că nu vrea ca incognito-ul lui să fie descoperit, așa că nu mai insistai.

— Allright, Pepillo. Dacă vrei ca totul să meargă mai departe așa ca înainte, va fi așa cum poftești.

Pepillo luă loc pe un scaun și privi țintă la mine.

— Te-a muscat vreun purice, senor? Te porți ca un pește care a nimerit pe uscat. Ce se petrece în capul d-tale?

Începui să mă bâlbăi. Aruncai ochii disperat în jurul meu, dar eram singuri și nimeni nu mă putea ajuta.

— Senor, ai roșit! și deodată sări jos de pe scaun, roșind și el la rândul lui. Bălane, Bălane, ai pândit ce vorbiam adineauri cu Shorty în tufiș?

Aș fi avut poftă să mint, dar nu știam cum.

— Sonny, poate vei fi având motivele tale, dar eu în locul tău m'aș înapoia la familia mea!

Pepillo se uită lung, lung de tot la mine.

— Haide spune-mi ce-ai auzit?

— Că Shorty vrea să mă omoare.

— Deee?

— Deee? Tu știi doar!

— Se poate s'o știu dar vreau s'o spui și dta!

— N'am auzit totul, dar am înțeles că faci parte dintr'o familie bună. Nu vreau să mi te destăinuești. Asta e treaba

ta.-Dar vezi tu, un conte sau un duce, ei își au necazurile lor la fel cu oricare alt simplu muritor.

Pepillo nu-și lua ochii dela mine.

— Conți și duci, rânji el.

— Poate că-ți lipsesc banii cu cari te-ai putea înapoia acasă...

— Nam poftă să mă întorc acasă, așa că nu trebuie să-ți faci griji de pomană. Și apoi eu vreau să rămân viermișorul d-tale. În regulă. Bălane?

Pepillo isbucni deodată în râs.

— Ce ai iar?

— «Înălțimea Voastră» și tânărul isbucni iar într'un vesel hohot de râs.

— Maimuțico, ai uitat de...

— Biciu?

Imi ținui gura. Pepillo coborî de pe scaun și veni lângă mine.

— Nu prea țin să dau lămuriri despre mine. Pot doar să-ți spun că nu sunt ceeace crezi, ci, dimpotrivă, ceva foarte urât. În ce privește chestia cu biciușca, deoarece acum totul s'a uitat, pot să-ți spun c'o meritam. Mai știi? Poate c'o să-mi prindă bine. În ce privește pe Sammy Dance...

— Sammy Dance? isbucni eu. De unde știi că-l cheamă așa?

— Numele îl știu dela d-ta.

Dar ochii lui aveau o lucire atât de ciudată, încât eram sigur că minte.

— Pepillo, minți. Iartă-mă că trebuie s'o constat.

— Totuși, așa e.

Lăsai chestia baltă, pentrucă știam bine de tot că nu spusesem puștiului numele prizonierului. Totuși, cum putuse Pepillo să-l afle? Era o enigmă. Imi propusei să fiu mai atent în viitor cu el.

Pepillo se duse într'un colț al camerei, luă de acolo o pereche de cisme de ale mele și începu să le dea cu unsoare.

— Dece râzi? îl întrebai.

— Nu râd. Înălțimea Voastră!

Părăsi camera supărat. Jos dădui peste Randall, care între timp aflase de cele întâmplate.

— Bălane, ce ai de gând să faci acum cu băiatul?

— Să-l las în pace. Mai bine, spune-mi cum te adresezi unui duce.

— Cred că i se spune „Senioria Voastră"!

Cum străbăteam gânditor curtea, îmi ieșe deodată în

cale un călăreț bătrân. Mustangul pe care-l călărîa era alb de spume și de sus până jos plin de noroi. Arăta ca și cum ar fi gonit toată noaptea. Descăleca foarte sprinten și se apropie de mine:

— Ia ascultă, tinere. Du calul în grajd și dă-i o porție bună de ovăz și fân.

— Ce-ar fi să-ți vezi singur de el, străine? Am treabă!

— Și cam ce treabă ai? mă întrebă el, aruncându-mi o privire ascuțită.

— Vrau să văd cum apune soarele și îi întorsei foarte tacticos spatele.

Deodată auzi cum ușa casei se deschide și vocea lui Randall dominând gălăgia curții.

— Hei bunicule, frumoasă surpriză îmi faci!

— Harry, vreau să știu de ce nu-ți angajezi oameni cari să facă ceeace li se poruncește. Omul ăsta n'a vrut să-mi ducă mustangul în grajd.

Mare ghinion aveam. Bătrânul acesta era Henry Randall, bunicul cela bogat.

CAP. XXIII

BATRANUL RANDALL

Când coborîi mai târziu, mă văzui cu Rusty și Shorty. Rusty păreă puțin cam necăjit, când mă văzu, însă, îmi rânji și îmi făcu cu ochiul. Shorty se uită la mine cu o privire ucigașă și nici nu-mi răspunse atunci când îi dădui bună-dimineața.

— Ce-i cu tine, Shorty? Nu-l vezi pe Bălan?, îl întrebă Rusty.

— Să-l ia dracu... împreună cu tine! răspunse micuțul apropiându-se de cal.

— Dar ce s'a întâmplat? întrebă Rusty.

— Grea atmosferă pe ranchul acesta, răspunsei eu. Multe lucruri putrede pe aici. Nici nu știu de unde să încep. Mai întâi țin să-ți spun că ne-a călcat azi bătrânul Randall. Poți să iei și otravă din partea mea, dacă bătrânul nu va număra chiar azi vitele. Și o să vezi, iubitule câte vor lipsi!

Și avui dreptate. Când mă urcai sus, bătrânul alerga de colo până colo, lovit parcă de strechie.

— Harry, când am fost aici pentru ultima oară, oamenii tăi se plimbau brambura de colo până colo. Cum se face c'au încetat să mai facă asta?

— Mă săturasem să-i mai văd așa și de aceia le-am interzis-o.

— Le-ai interzis-o? Măi, măi... și bătrânul își privi foarte ciudat nepotul.

Fireste că eu nu mă amestecai deloc, deoarece dacă Harry pierdea partida, însemna că și pentru mine e pierdută.

Bătrânul vorbi și mâncă, apoi cât cinci. N'aș fi crezut că are 80 de ani. Astfel ne povesti că nici nu avusese intenția să vină încoace. Cum însă în noaptea trecută nu putuse dormi se sculase și încălecându-și calul, o întinse spre ranch.

Era o dimineață puțin cam răcoroasă. Bătea un vânt rece care venea din munți, unde ninsese.

— Harry, dece n'ai făcut o lecuță de foc? Vrei să-mi înghețe sângele în vine, omule?

Harry nu-l lăsă pe bătrânul strigoi să mai spună odată, sări de pe scaun și aprinse câteva vreascuri în cămin. Peste câteva secunde, pâlpâia acolo un foc de putcai să tragi și mici la frigare.

— Pune și lemne, făcu bătrânul, frecându-și mâinele înghețate.

Randall făcu un semn celor doi negri, cari se apropiară de cămin, trăgând niște butuci după ei. Butucii erau atât de mari, încât negrii răsuflau destul de greu, târându-i.

— Cum îl chiamă pe intendentul tău, Harry?

Harry Randall mă privi desnădăjduit, căci n'avea deloc poftă să-i spună numele meu adevărat. La fermă, el îmi spunea decât Smith.

— Îl cheamă Smith...

— Smith? Mi se pare că am cunoscut eu pe unul care avea numele ăsta. De mutra lui nu prea îmi amintesc. Ai trăit prin Kansas City? Nu? Mr. Jones, ia vezi d-ta poate că ai mai multă putere decât negrii ăștia!

Doamne, simțeam că-mi crapă fierea de necaz. Sări în sus, dădui negrii la o parte, aruncai cu multă ușurință butucii în cămin și stergându-mă pe mâini, mă așezai din nou la masă. Harry Randall râse foarte satisfăcut.

— Vezi, bunicule...

— Să vorbești când te-oi întreba! i-o tăiă, bătrânul.

Bunicul era bătrân, nu-i vorbă, totuși simțeam un fel de poftă în vârful degetelor, iar pe limbă aveam o întreagă colecție de înjurături prietenoase, cari cântăreau cel puțin, 10 funzi. Îmi strânsei dinții cu putere, altminteri cine știe ce mai trăznaie făceam.

— Mr. Jones, ia mai pune și bucățica aia pe foc!

«Bucățica» era o coscogeamite bucata de lemn, care cântărea, fără discuție, vreo 180 de kgr.

— Stai să-ți ajut și eu, Bălane, sări Harry.

— Stai jos! Stai jos! Stai jos! cără bătrânul. Ți-a cerut Jones, oare, să-i ajuți? E destul de tare să ridice și singur o sutică. Cred că nu-i facut din cârpe!

Apucai butucul cu multă, foarte multă greutate și-l aruncai cu atâta năduf in cămin, încât toată casa se cutremură.

— Așa da, făcu bătrânul diavol, când îmi reluai locul la masă. Acum știu, cel puțin, cu cine am deaface. E lungan, nu-i vorbă dar știe ce vrea.

Din cauza sforțării făcute tâmplele imi vâjâiau năvalnic. Mă simțeam atât de slab, încât și un copil de trei ani m'ar fi putut pune acuma jos. Brațele imi păreau că sunt amorțite, nu alta.

— Acuma, pricep, Harry, cine ți-a ajutat să pui cowboyi la respect, Smith sau Jones, sau cum naiba îl mai cheamă, el ți-a dat o mână de ajutor.

Harry se roși și începu să clipească repede din ochi.

— Mă, fire-ar al dracului, făcu deodată bătrânul. E o căldură aici, încât nici nu mai poți sta in odaie. Jones, ia vino cu mine să facem o plimbare călare.

In timpul drumului, bătrânul nu spuse o vorbă, nici lui Harry, nici celorlalți. Mie, însă, îmi punea întrebări una după alta. S'ar fi putut crede că el e șeful, iar Harry unul din slujbași.

Cum se făcuse deacum amiaza și eram departe de casă, bătrânul spuse:

— Eu cred să facem un foc, ca să mai îmbucăm ceva. Ce-ați luat cu voi?

Eu aveam niște carne, biscuiți, sare, stafide și un pachețel cu ceai. Bătrânul își băgă nasul in săculețul meu și ochii lui nu văzură decât carnea.

— Pastramă! Ce, voi credeți că eu pot mânca o carne atât de tare? Pastramă! Nimeni până azi n'a avut curajul să-mi ofere așa ceva!

Mă țineam cu dinții să nu explodez. Tipul ăsta bătrân era un om imposibil.

— Hei, Jones, uite ceva proaspăt pentru noi. Ia dă-i la mir!

Până să-mi scot revolverul din teacă, căprioara zărită de bătrân se evaporase și mie imi păru nespus de bine. De când mă aflam la fermă mă ferisem să trag vreo împușcă-

tură și eram hotărît să ocolesc așa ceva. Dacă m'ar fi văzut băeții ochind, cinci cenți nu mai dădeam pe pielea mea. Așa precum v'am spus, căprioara era foarte departe. O pierdeam aproape din vedere. Era foarte speriată și alerga în zig-zag, așa cum îi e obiceiul. Ca s'o nimerească cineva, ar fi trebuit să fie lucru mare. Totuși, spre a le arăta că am vrut să fac ceva, dusei revolverul la ochi... și trăsei în vânt. Oameni buni, ce credeți că se întâmplă? Vânatul meu făcu un salt în aer și se lăți la pământ. Eram atât de uimit, încât trebui să mă iau cu amândouă mâinile de șea ca să nu cad jos. Zău că mă puteți crede. Din împușcăturile ce le-am tras în viața mea, asta a fost cea mai fericită.

CAP. XXIV

O OFERTA NEAȘTEPTATĂ

Bătrânul se așeză turcește pe jos și începu să privească cum jupoi căprioara. Carnea o tăiai în mici-bucățele și după ce le fripsei, oferi și bătrânului câteva, dar el mi le respinse.

— Ce, asta a fost căprioară, crezi? Cal bătrân nu alta! Prefer mai curând să-mi dai o bucățică de pastramă.

Și fără vorbă multă, începu să-mi mănânce pastrama. Căprioara mi-o lăsă mie. Și era o bucățică fainâ, pe cinstea mea.

După ce mântuirăm de mâncat, reîncepurăm inspecția și vă pot spune că ochii bătrânului erau peste tot. «Ce păsuni mai avem și câte vite mai avem și câți viteluși am căpătat și câte și mai câte, mă întrebă necontenit. Cât despre băeții mei, trebuie să vă spun că au muncit ca niște draci, deoarece, în ultimele zile, i-am cam strâns cu ușa.

În amurg, înapoindu-ne acasă, bătrânul mă întrebă deodată:

— Tinere, de cât timp ești la ranchul nepotului meu?

Răspunsei și bătrânul șuieră printre dinți

— Ați muncit nu glumă! Adevărat?

— Nu prea. Pe aici oamenii se simt foarte mulțumiți și fericiți, deaceea totul merge ca pe roate.

— Ei, lasă, că doar n'oi fi eu dela cellalt capăt al lumei! rânji el.

Bătrânul era dat dracului. Unde își băga el nasul, locul nu mai avea nicio taină pentru el.

— Știi, vreau să-ți spun ceva, Smith., sau Jones, mi se pare?

Pe toți dracii. Mă înebunise în ziua aceea. Tot timpul nu făcuse altceva decât să-mi schimbe numele. Ba îmi spunea Jones, ca să se scuze imediat, ba mă striga Smith, urmând aceeaș scuză. Dacă aș fi murit pe loc, n'aș fi știut dacă Harry Randall mă botezase Smith sau Jones.

— Așa-i... Jones mă cheamă!

— Uite ce-i. Am și eu un ranch foarte mare, dar acolo mi-am schimbat eu intendenții, așa cum îți schimbi d-ta cămășile. Așa că, am acolo un post vacant, dar pentru un vlăjgan care să știe ce vrea. Pe la mine nu vezi lucrurile astea în cari poți să-ți rupi dinții. Cum ar fi de pildă stâncile acea! Sunt hotărât ca unui băiat cumsecade, ca d-ta, de-o pildă, să-i dau un salariu omenos. Unui om ca d-ta. Smith — pardon Jones — sunt gata să-i dau orice leafă. Îți dau deci 100 pe lună, fără să socotesc mărunțișurile. Pe deasupra, casă și masă pentru d-ta — și nevestei d-tale — eventual.

Urmă o pauză.

— Nu-ți ajunge? întrebă bătrânul văzând că eu tac. Eu îmi dau seama că ai pus pe picioare ferma asta, pe care nepotul meu o ducea spre distrugere...

— Habar n'ai cum...

— Sunt gata să-mi ureo oferta, îmi tăiă vorba bătrânul, ridicând brațele spre cer. Îți ofer 4000 pe an și toate cheltuielile de trai în conul meu. M'ai înțeles, tinere?

Dacă v'ați pricepe puțin, v'ați putea da ușor seama ce ofertă minunată îmi făcuse. Bătrânul era însă foarte șiret. Voia desigur să mă vadă plecat de aici.

— Ia ascultă, domnule, făcui deodată. Până acum mi-am ținut gura, dar acum m'am săturat. Toată ziua m'am stăpânit văzând cum murmuri și cârâi fără încetare. Și acum vii să mă iei dela Harry spre a mă duce la d-ta. Poți să-mi oferi nu patru mii, ci patruzeci de mii și eu tot ți-aș spune, Mr Randall, că, din partea mea, te poți duce și dracului. Asta-i!

— Mi-am închipuit eu că Harry îți dă o leafă bună, dar nu m'am gândit că poate fi atât de mare!

— Nu cumva crezi că sunt un erou al revolverului? Hai?

— Ba de loc. Ești un mieluțel alb ca neaua. Nu, domnule Smith, sau Smith-Jones, sau Jones-Smith sau cum dracu te mai cheamă. Nu merită să ne pierdem vremea. Văd că Harry te-a cumpărat la un preț destul de mare. Una vreau să-ți spun, doar, tinere. Ar fi bine să-i ceri șefului d-tale leafa.

Și începu să cârâie din rărunchi lui afumată.

Cum ne apropiam de casă, deodată veni Harry Randall în întâmpinarea noastră. Privindu-l, ghiceai că toată ziua a stat numai pe cărbuni aprinși. Îmi aruncă o privire cercetătoare și eu ridicai din umeri.

— Harry, făcu bătrânul, îndată ce intră în casă. Din vite îți lipsesc vreo 30 de capete. Sunt curios să știu cum o să mi-le găsești până mâine dimineața.

Și începu să-și frece mâinile, râzând.

Harry se făcu alb ca zăpada. Mă făcui că nu văd nimic și mă îndreptai spre camera mea. Înăuntru îl găsi pe Pepillo. Mă dusei la fereastră și scosei capul afară, spre a mai respira puțin aer curat. Vocea bătrânului se ureă acum până la mine. Probabil nu știa că odaia mea e deasupra aceleia a lui.

— Ce știi tu despre acest Smith?

— Știu destule despre dânsul.

— Îți pare bine că-l ai aici?

— Dece nu?

— Uite ce-i. Eu mă pricep mai bine la oameni, decât tine. Pot doar să-ți spun că e un tip de prima calitate. Numărul unu! Te-o fi costat mult să-l poți avea aici, dar una îți pot spune eu. Când o să termine aici, mai mulți bani va câștiga decât îi poți plăti tu!

— Ți-a spus ceva?

— Ce avea nevoe să-mi mai spună? A nimerit o căprioară drept în creștet, în clipa când dispărea!

— Nu mai spune?

— Ascultă, Harry, eu știu că tu ești o pușlama, dar asta mă lasă rece. Mi-e îmi e indiferent cine te poate ajuta să duci ferma la un bun sfârșit. Una vreau să-ți spun, însă: dacă vreunul știe să tragă bine cu revolverul, ăsta e semn că are ceva pe conștiință! Așa unul e primejdios, tinere. Bagă de seamă, deci!

CAP. XXV

ILUZII

Când mă ridicai, Pepillo era deacum lângă mine și rânjea obraznic.

— Așa a fost, senor?

— Chestia cu căprioara? Da. Norocul meu a fost s'o nimeresc. Așa-i adevărul. Acum, între noi fie vorba, Pepillo, cred că ne-am mântuit misiunea aici. E timpul s'o luăm din loc.

— Dece ?

— Bătrânului Randall nu-i scapă nimic. A văzut astăzi destul, ca să știe câte vite se plimbă în vale. Am făcut noi desiule, viermișorule. Una însă n'o vom putea face. Să punem la loc vitele lipsă la apel. Și știi tu ce înseamnă asta ? Că planurile mele și ale lui Harry au căzut baltă și că s'a terminat cu noi aici ! Încotro vrei tu să ne ducem ?

— Bălane, asta înseamnă că trebuie să-ți iei orice nădejde dela ranch ?

Încuviință din cap.

— Și asta îți rupe inima, nu ?

— Materialul din care e făcută inima mea, n'o să se rupă atât de ușor. Nu s'a rupt niciodată și nici nu cred că se va rupe vreodată, viermișorule !

— Totuși, în timpul nopții poate să-ți mai vină o idee cu care să-l duci de nas pe bătrânul Randall. Dece trebuie deci să-ți pierzi nădejdea ?

Copilul avea dreptate. Privi îngândurat rotogoalele de fum ce scăpau din lulbaua mea.

— Ce minunat apus de soare, senor!

— Să-l ia dracu !

— Ce s'ar întâmpla dacă toate ți-ar reuși ?

— O știi, doar, Pepillo. Am să îngrijesc ranchul acesta ca pe o grădină de flori și voi avea aici cele mai frumoase vite ce-au păscut vreodată pe un imaș.

— Adevărat, dar vitele nu te pot îmbogăți.

— Pământul pe aici e foarte mănos. Voi planta pomi roditori, voi avea sute de acri de pământ argilos. Îți dai seama, viermișorule, ce înseamnă asta ?

— Așa grozav nu prea e.

— Nu ? Ia, spune, viermișorule, cam câte mii de dolari crezi că aș putea scoate ?

— O ceapă degerată n'aș da eu !

Apucai o pernă de pe pat și o repezi în el, dar potlogarul fu mai repede... și nu-l nimeri.

— 20.000 de dolari poate să-mi aducă asta.

— Și ce-ai face cu banii aceștia ?

— Mi-aș mai cumpăra pământ ce să le pot arăta tuturor ce înseamnă să muncești.

— Bun. Să zicem că ai avea un milion de hectare și un milion de dolari câștig pe an. Ce ai face cu banii aceștia ?

La așa ceva nu mă gândisem nici eu. Mă scărpinai deci în cap, gândindu-mă, foarte serios, la întrebarea puștiului

— Mi-aș cumpăra câteva costume de haine.

— Haine? Pentru asta n'ai avea nevoe de atâția bani.

— Mi-aș mai cumpăra câțiva cai de curse.

— Uiți, senor, că ai un milion pe an! Cu tot ce mi-ai spus până acum cheltuiești o mica parte din averea d-tale.

Viermișorul avea dreptate. Era într'adevăr foarte greu să-mi închipui ce voi face cu atâția bani. Atât de departe nu mă gândisem niciodată.

— O să-mi fac o casă mare și frumoasă.

— Păi casa asta nu e destul de mare?

— Am s'o reconstruiesc din nou, numai din piatră.

— Brrr... o să fie frig, nevoe mare, aici!

— Am să îngrijesc să fie și sobe.

— Casele din piatră sunt ca și închisorile. Și ce vei face când casa va fi atât de mare?

— O să văd să am picturi pe pereți, covoare pe jos!

— Ca să aibă unde să se strângă praful! Și afară de cowboy, pe cine vei mai aduce aici?

— O să mă însor.

— Cu asta n'ai făcut nimic.

— Șobolan otrăvit, poate vrei să spui că nu voi găsi vreo fată drăguță care să se uite la mine?

— Cam așa ceva. Doar dacă cu banii d-tale vei voi să-ți cumperi vreuna. Dar o să te pricepi să le alegi?

— Dece nu?

— Și ai putea să trăești cu o femeie pe care ai cumpărat-o?

— Dece nu? Eu am mai scos nasul prin lume, știi... și am văzut că de multe ori căsătoriile din dragoste au cu totul un alt sfârșit. Întotdeauna e altfel decum o iei la început.

— Asta e o mare minciună. Ai putea fi tatăl și bunicul minciunilor, zău așa.

— Crezi, viermișorule? Când doi tineri se căsătoresc din dragoste, asta înseamnă că au fost orbi amândoi. Când încep să-și descopere — unul altuia — cusururile, ei nu se mai înțeleg deloc. Încep certurile, noaptea vreunul din ei uită să mai vie acasă, iar a doua zi dimineața umbli numai în cioburi de farfurii. Nu, tinere, dacă vreodată voi avea poftă de o fetiță care să-mi conducă gospodăria așa cum trebuie, mă voi duce să-mi caut aiurea una pe merit.

— Vorbești ca și cum ar fi vorba de o vită.

— Se prea poate să am mai mult respect pentru o vacă cumsecade. Așa precum ți-am spus, am să-mi caut aiurea o fată. Îi voi spune: uite fetițo aici sunt, precum mă vezi.

Bani am, tânăr sunt, bolnav nu sunt și am nevoe de o femeie care să-mi conducă gospodăria. Ești amatoare? Și să vezi viermișorule, ce vor mai alerga fetele după mine. Nu voi avea decât oboseala alegerei.

Pepillo mă privi cu ochii lui mari frumoși.

— Și cam ce fel de femeie ai vrea să ai?

— Nițeluș frumoasă trebuie, firește, să fie. Dar nu vreau o așa frumusețe care să amețească dovlecii cowboylor mei. Vreau o fată deșteaptă, frumoasă, sănătoasă, cu mâini și picioare sănătoase și cu o dantură în toată regula. Vreau să fiu primit seara cu un surâs și dimineața două brațe albe și sănătoase să mă ia de grumaji și să-mi dorească spor la muncă.

— Asta-i tot ce vrei? N'o să treacă nici șase luni și o să-ți pună coarne!

— Ești nebun! Dacă o să stea numai șase luni cu mine, află deci că va învăța să mă iubească! Dacă iei o fată și o zăpăcești numai cu dragostea, îți greșești socoteala. Dar dacă dela început spui fetei cele ce aștepți dela dânsa, și ea deschide ochii vieței cu tine în fața ei... apoi se poate ca viața ta să fie un vis. Uite, vezi, dacaș avea bani, aș face experiența asta. Ce părere ai?

— Așa vorbește un porc, nu un om!

— Allright, Sonny. Când te vei face mai mare vei constata și tu că în viață, bărbații se apropie mai mult de porci, decât de îngeri. Crede mă pe cuvânt. Înger — e ceva ce nu poți întotdeauna pricepe, pe câtă vreme porcii... sunt ceva mai simpatici! De câte ori n'am ținut femei în brațe, viermișorule. Le spuneam câte în lună și'n soare. Că-s nebun după ele, că nu pot trăi dacă nu le văd, că mor de dorul lor... Și niciodată până astăzi n'am murit cu adevărat. De cealaltă parte, am trăit și m'am îngrășat. Chestia cu iubirea, e... de ploaie!

— Am mai auzit eu și alți proști vorbind așa. Dar dacă ai fi văzut vreodată o femeie, — una așa cum cred eu — cred că ai schimba părerea.

CAP. XXVI

TURMA REGASITĂ

Deodată se iscă un mare tărăboi și-l văzui pe Harry Randall cum își dă osteneala să-și liniștească bunicul. Nu era chip însă. Coborîi imediat.

— E un păcat și o rușine. Ce, ai crezut c'o să mă în-

frobodești ? Așa ceva murdar niniemi nu a încercat cu mine, până ...i.

Și ca un sălbatec se repezi în camera lui, eu și cu Harry după el.

— În camera asta a locuit soția lui Ștefan Randall pe care eu n'am putut-o suferi niciodată. Și nici ea pe mine. Aici atârnă fotografia ei pe perete. Dacă n'aș fi deschis ușa din întâmplare, habar n'aveam unde mă găsesc.

Privi fotografia de pe perete. Era o fată frumoasă cu trupul svelt, pielea măslinie, veselă și prietenoasă. Purta rochii de modă veche. Privind-o simții cum ceva mă furnică. Camera era plină de rochii de toate culorile, aruncate, la întâmplare, prin toate colțurile. Aerul era încărcat cu un puternic parfum de jasmin.

Cu chiu cu vai, bătrânul fu mutat în altă cameră și Harry scuipă sânge până ce acest lucru fu înfăptuit. Când termină, Harry veni în camera mea :

— Mă Bălane, ce faci ? Te chinuie gândurile ?

— Da, diavolul bătrân are de gând să-mi dea pașaportul.

— Și mâine dimineața va număra vitele și atunci o să știe ce are de făcut.

— Harry, uneori trebuie să știi cum se ține un revolver sub nasul cuiva.

— Ține-ți botul — viermișorul !

— Viermișorul ? Nu trăncănește. Mi-a jurat credință. și am încredere în el ca în mine însumi.

Așa și era. Țineam la el și simțeam că și el ține la mine. Bine dispus voi să-l bat pe umeri, dar el se feri. Mă rog, obiceiul lui, se întoarse însă spre mine și-mi râse. Totuși, ceva se petrecea cu dânsul. Ochii săi se măriseră și buzele îi tremurau de enervare.

— Crezi ? mă întrebă Harry.

— Da, cred că vom avea destui bani ca să arătăm bătrânului diferența... valoarea vitelor lipsă. Chiar dacă aș trebui să fur acești bani. Mai întâiu să vedem însă câte vite lipsesc și când om vedea asta, îi spui pur și simplu că am vândut aceste vite, iar a doua zi îi arăți banii. Chestia banilor o voi aranja eu peste noapte.

Harry veni spre mine cu mâna întinsă. Vocea îi tremura.

— Bălane, ești un băiat minunat.

Mă făcui că nu-i văd mâna și-mi răsucii o țigară. Abia părăsi camera și Pepillo se repezi până pe prag și scoase

limba, cu atâta artă, încât îi era mai mare dragul să-l privești.

— Porc de câine!

— Nu știu. Nu de mult m'ai poreclit și pe mine tot

— Ba nu. D-ta ești cel mai mare prost ce-am v vreodată. Încolo nimic altceva.

Frumos știa viermișorul să vorbească cu pric ul și stăpânul lui. Dar noroc că eu nu mă sinchiseam.

Dormi foarte bine toată noaptea. În zori însă, când mă trezii, văzui că bătrânul era demult în picioare. Între timp plecase și în inspecție. Spre amiază, reveni.

— Harry, făcând socoteala am găsit că ai 30 de vite mai puțin, decât aveai altădată. Poți să-mi lămurești și mie taina asta?

— Trebuie să-mi fac mai întâiu socoteala. Dă-mi doar ocazia să nu-mi pierd ranchul.

— Câte vrei. N'ai decât să-ți strângi vitele chiar azi după amiază aici. Până mâine la ora 12 vreau să fiu lămurit.

Deodată se apropie de Harry și îi puse mâna pe umăr.

— Harry, Harry, spuse el cu o voce tremurândă. Tu crezi că eu vreau să pierzi partida? Nu tinere, dar vreau să-mi dovedești că ești un bărbat. Vreau să-mi dovedești că nu eu sunt ultimul dintr'o familie de oameni hotărâți!

Vorbele bătrânului făcură o adâncă impresie asupra mea. În timp ce stam așa, uluit, toată banda mea se urcă în șea și imitându-le pilda, dădui semnalul de plecare. Devenisem foarte gânditor. Plănuisem cu Harry să-l ducem pe bătrân de nas, acum însă îmi dădui seama că sărmanul nu merita să ne batem așa joc de el. N'ar fi fost urât din partea mea să duc un om care prețuia bărbăția și care prin felul lui de a fi, stimula energia bolnavă a unui nepot?

Cum mă gândiam așa la lucrurile astea, văzui deodată o oarecare enervare la cowbovi mei. Se întâlniseră tocmai cu cowbovul Joe Maxwell, a cărui misiune consta astăzi în patrularea marginelor ranchului. Cu el discutau oamenii mei. Deodată toată banda se îndreptă în goană spre mine. În cap venia Shorty, care îmi strigă:

— Bălane. Să vezi și să nu crezi. O întreagă turmă de vite ne-a răsărit, așa, netam nesam, în vale...

Era ceva de necrezut, în cât Shorty uită de ura ce-o avea împotriva mea, vorbindu-mi. Ceeace îmi povesti apoi Joe Maxwell ținea de basmele din 1001 de nopți.

În valea de sus, spunea el, răsărise așa, pe neașteptate, o turmă de vreo 100 de capete și toate aveau pe ele semnul

de recunoaştere al ranchului nostru. Afară de asta mai erau nenumăraţi viţei noi născuţi cari nu purtau semnul.

— Ar fi o explicaţie, şefule, spuse Maxwell. Vacile şi viţeii, luaţi de hoţi, au revenit la vechiul lor loc de păşunat.

Asta mai era de crezut. Într'adevăr, când ne apropiarăm, văzurăm vacile purtând semnul nostru. Uitându-te la ele, îţi dădeai seama că acolo pe unde au fost nu prea avuseseră ce să pască. Acum toate vitele păşteau de zor, de par'că n'ar fi mâncat de săptămâni de zile.

Poruncii băeţilor să se grăbească cu strânsul turmelor şi mă întorsei în grabă acasă spre a spune lui Harry Randall vestea cea bună.

CAP. XXVII

VEDENIA

Harry Randall, auzind vestea, întineri par'că cu 10 ani.

— Vreau să merg să văd şi eu turma, părerea mea este, însă, să mergem cu revolverele la noi. Ceva necurat trebuie să fie la mijloc Bălane, crede-mă! Probabil că prin împrejurimi se găsesc şi hoţii vitelor.

Nu trebuia să fi studiat la Universitate, ca să ghiceşti asta. Le spusei băeţilor despre ce era vorba şi ei începură să sburde ca nişte copii, plini de foc şi pară.

Între timp, strânsul turmelor continua ca pe rotile. Acum nu mai făcui altceva, decât fixai câteva posturi de santinelă pentru noapte ca turma rătăcită să n'o ia din loc aşa precum venise, apoi toţi ne înapoiarăm acasă, frânţi de oboseală.

Pepillo era neobicinuit de vesel. Tot drumul se jucă în şea, cântând şi chiuind de mama focului. Avea o voce atât de dulce, încât încântă urechile tuturor.

La masă, bătrânul simţi că ceva pluteşte prin aer. Avea şi dece. Harry părea prea vesel.

Cum eram frânt de oboseală, aşa precum v'am mai spus, am adormit tun. Deodată însă mă deşteptai, atins de un curent rece ce mă gâdilă pe obraz. Crezui că visez, aşa o vedenie minunată avui atunci când deschisei ochii.

Da, văzui ceva minunat. O fată minunat de frumoasă, de vreo 18-19 ani. Avea părul negru, ochii negri şi purta o rochie elegantă, de croială mai veche. Pe patul morţii şi totuşi nu voi uita vedenia asta dumnezeească. Mă ridicai, ca fulgerul, din pat şi mă repezi spre frumoasa apariţie.

Dar ea dispăru, lăsând în urma ei un miros de jasmin. Acum știam ce văzusem. Stafia soției lui Ștefan Randall. Da, asta fusese! Alergai ca un smintit sus, pe scări, în grădină... pretutindeni nu simțeam decât acel îmbătător miros de jasmin.

Simțeam că mi se sfârșește inima. Nu mai puteam pe Pepillo, care văzându-mă că-l trezesc, așa în mijlocul nopții, amintindu-mi de sfinți și dumnezei.

— Pepillo, dacă vorbești așa, alungi vedenia.

— Vedenie? Ce fel de vedenie?

— O vedenie divină. A stat aici pe prag. Am văzut-o cu ochii mei. Era soția răposată a lui Ștefan Randall, viermișorule! Și dacă îndrăznești să-ți bați joc de vorbele mele, îți frâng oasele... o jur! Așează-te și lasă-mă să te țin de mână!

El se feri, dar se cuibări lângă mine și eu îi povestii toată pățania.

— Ca un prost te-ai îndrăgostit de o vedenie, dar lasă, o să-ți treacă!

— Sonny, răspunsei eu clătinând din cap, de data asta e cu totul altceva. Celelalte femei m'au plictisit. Pentru asta, ca să-i revăd ochii, eu nu i-aș mai închide pe ai mei toată viața. Îți jur, Pepillo, că toată viața mea nu mă voi gândi la altă femeie decât la aceea pe care am văzut-o astă noapte.

Cu toate că Pepillo obicinuia să-și râdă și să-și bată joc de toate, de data asta rămase și el foarte îngândurat.

— Senor, când mă voi face mai mare, voi pleca și eu în căutarea unei femei pe care o voi iubi tot așa precum și d-ta iubești vedenia aceasta. Senor, tremuri... oi fi cumva bolnav?

Bolnav? Poate și asta. Dar acum îmi era tot una dacă trăiesc sau mor.

— Viermișorule, cum se poate, oare, ca Dumnezeu să ia la dânsul o ființă atât de frumoasă și plină de daruri? I-o fi indulcit și Lui inima, deaceea a lăsat-o să coboare pe pământ. Pepillo, dacă aș ști că ruga mea ar fi ascultată aș îngenunchia și aș ruga pe Dumnezeu să mi-o trimeată îndărăt, pe pământ.

— Pfui... ai început să vorbești ca un lunatec. Afară de asta, toată viața n'ai învățat vreo rugăciune.

— Așa e. Dar mai stai... vreau să-ți vorbesc de EA.

El îmi strânse mâna cu degetușele lui micuțe și eu continuai:

— M'am trezit pentrucă un curent de aer îmi aduse la nas un miros îmbătător de jasmin...

Dumnezeu știe cât am vorbit. Deodată mi se păru că nu mai văd și că o lumină puternică îmi ia văzul. Când mă uitai mai bine, văzui că era soarele care răsărise la orizont și care-și trimetea razele în geamurile ferestrei mele... Pepillo sta mereu lângă mine, cu mâna lui în mâna mea și-mi zâmbea cu prietenie...

Mi se părea că sunt foarte caraghios, îmi plăcea însă că aveam cui mă spovedi, căci viermișorul mă înțelegea ca nimeni altul.

Primul lucru ce-l făcui, fu să intru în camera răposatei, pentru a-i vedea portretul. Trebuie însă să vă mărturisesc că degetul cel mic al vedenicei era mult mai drăgălaș și mai plin de farmec, decât tot tabloul.

CAP. XXVIII

NUMARATOAREA VITELOR

Eșind din cameră, n'aveam decât un singur gând. Veți râde de mine, fraților, dar să știți că eram convins că am căzut mesa, fiind îndrăgostiți până peste urechi de o... stafie.

Coborând scările, rămăsei deodată hipnotizat, așa o voce minunată auzii. Și știți cine cânta? O voce ca din basme, un glas dumnezeesc de ciocârlie.

— Viermișorule, ai auzit și tu ciocârlia? spusei eu lui Pepillo.

Viermișorul meu râse. Blestematul ăsta nu pierdea niciodată ocazia spre a râde.

— Arăți prost, senor. Ești bolnav poate. Așa de gravă e chestia?

Eșirăm din casă și privind norii singuratici cari se plimbau pe cer, mi se făcu deodată milă de ei. Dece se plimbă ei așa, singuri, singurei. Nu, nu, serios, să știți că eram îndrăgostit, altfel cum mi-ar fi trecut prin cap idei atât de trăznite!

— Viermișorule, nu știu ce am, dar te rog nu te depărta de mine.

Viermișorul rămase deci cu mine și se arătă așa de drăguț și înțelegător, cum nu-l văzusem niciodată.

— Viermișorule, știi, e așa cum ai prevăzut tu! Mi-am găsit femeia ideală! Niciuna n'a fost ca dânsa! Ea e aceea pe care o așteptam. Pricepi?

— Când voi fi mai mare, aș vrea să-mi ajute Dumne-

zeu să găsesc o femeie pe care s'o iubesc tot așa precum o iubești și d-ta pe femeia asta!

— Vezi însă, că, cu vremea, poți pierde simțământul acesta!

— Nu, simțământul acesta nu poate muri niciodată!

Imi rostise cuvintele astea cu un ton atât de serios, încât eu îl crezui.

Mă bucuram știind că voi avea de lucru cu vițele, căci altfel, gândindu-mă mereu la femeia visată, n'aș fi fost bun de nimic. Strânserăm deci vițele și le pregătirăm pentru numărătoare. Cât despre bătrânul Randall, el era înmărmurit cu desăvârșire, neputând ghici ce dracu făcuserăm, căci, oricât voia el să greșească la numărătoare, vițele erau totuș în plus. Pasă-mi-te, avusesem grija, ca, înainte de numărătoare, să imprimăm și viteilor semnul nostru. Diferența era de necrezut. In ajun, după numărătoarea lui aproximativă, găsise că ne vor lipsi vreo 60 de vite. Când colo, la noua numărătoare, îi eșiseră 40 în plus.

Ochii lui străluceau de bucurie atunci când se apropie de Harry Randall.

— Harry, cred că sunt bătut, slavă Domnului. Apoi, cu un așa intendent, era și firesc ca toate să iasă bine.

— Bătrânul a trecut în contul tău tot ce s'a întâmplat pe aici, îmi spuse Harry mai târziu. Noroc că noi doi cunoaștem adevărul.

— Puțin îmi pasă ce gândește bătrânul despre mine. Chestia e să reușesc în scopul meu și să ne despărțim prieteni.

Harry îmi aruncă o privire atât de întunecată, încât m'ar fi făcut mici fărâme, dac'ar fi putut. Mă sinchisi prea puțin, însă, deoarece capul meu era plin de alte lucruri. Vițele le aveam aici. Intrebarea era cât timp le vom avea pe lângă noi.

Angajai patru băeți din Sour City, pentru a sta de veghe la noapte și îi împărții astfel ca între pășuni și stânci privirile lor să poată alerga nestânjenite. Fiecare sentinelă își pregăti câteva șomoioge de paie, cu porunca de a le aprinde imediat ce va simți că se petrece ceva suspect. Deasemenea mai dădui fiecăruia o pușcă cu două țevi. Aceasta pentru cazul când nu va mai avea timp să aprindă focurile.

Trecură însă cinci zile fără ca să se întâmple nimic. Cât despre mine, fiind ocupat mereu, eram fericit că nu mai am vreme să mă mai gândesc la stafia femeiei lui Ștefan Randall.

Merită să vă mai povestesc o chestie cu haz. Intr'o di-

mineață, eu și cu Shorty isbutirăm să scoatem afară dintr'o groapă pe un biet taur, care nu știu cum, căzuse acolo. Nu mântuirăm bine treaba că idiotul de animal începu să alerge mânios după noi, ca și cum noi am fi fost autorii aventurei lui. Când scăparăm de furiosul animal, amândoi începurăm să râdem, deodată însă veselia se șterse de pe fața lui Shorty, care, înfigând pintenii în burta calului său, se depărtă de mine, fără să-mi spuie o vorbă.

— Hei, Shorty! Ce s'a întâmplat! Vino înapoi!

— Pot să vorbesc și de aici, îmi răspunse el, întorcându-se în șea.

— Ia spune-mi, omule, ce i-am făcut eu lui Pepillo, pentru ca tu să ai o astfel de purtare față de mine?

Fața lui deveni roșie, albă, apoi vânătă și imediat fu apucat de furiile lui obicinuite.

— Nu ți-e rușine, Bălane? Te știu eu de mult câte parale faci, dar să n'ai rușine nici măcar de doi cenți, la asta nu m'aș fi așteptat!

În alte împrejurări, i-aș fi tras o scatoalcă de să mă țină minte, dar acum n'aveam poftă.

— Shorty, dacă altul mi-ar fi spus vorbele astea, i-aș fi tras o bătaie în numele legii. Acum însă vreau să știu dece ai desgropat securea războiului împotriva mea.

— Te faci că nici nu știi, scrâșni el printre dinți. Mă crezi tâmpit, Bălane? Află însă că există un motiv pentru care nu ți-am trimis până azi un plumb albastru în anatomia d-tale. Și știi dece? Pentrucă viermișorul nu mi-o îngăduie! În genunchi l-am rugat să-mi dea voe s'o fac, dar el nu vrea. Cred însă că până la urmă o să se răsgândească și atunci fin'te pârleo!

— Shorty, ți-o fi lipsind vreo doagă!

— Te rog, până aici. O spun asta, deși cunosc și chestia cu căprioara, mie însă mi-e indiferent. O căprioară la câteva sute de metri n'aș putea ochi, dar un om, la douăzeci de pași, da!

Deși voiam să am cu el o lămurire pașnică, mi se urcă însă tot sângele la cap.

— Fă ce poftești!

— În viața mea am avut de face cu mulți pungași, dar cu un om atât de josnic ca d-ta, mai rar!

CPA. XXIX.

PEPILLO VREA SA PLECE

Din noaptea de când văzuzem vedenia aceia, somnul nu se mai lipia de mine. Așadar, într'o noapte, stând cu ochii deschiși, deodată văd cum Pepilo se trezește, vine la patul meu, se uită dacă eu dorm, îmi bagă o bucățică de hârtie sub pernă, apoi se îndreaptă în vârfurile picioarelor spre ușă, fără să știe dacă m'am trezit sau nu. Dintr'un salt fui lângă dânsul și viermișorul se sperie atât de tare, încât fu cât pe aici să cadă jos.

Nu spusei nimic, dar încuiai ușa și băgai cheia în buzunar.

— Allright, viermișorule. O ștergeai?

— Eu? Deloc!

La un moment dat, crezând că eu nu-l văd, o sbughi spre pat și bagă mâna sub pernă, dar eu fui mai repede decât dânsul.

— Dă-mi-o înapoi. Senor, nu scrie nimic în ea.

— Și d'aia tremuri?

Tinerelul albise și tremura ca varga Era îmbrăcat ca de drum. Mă uitai curios la scrisorică, în care citi:

Bălane,

Imi pare rău că plec pe furiș, noaptea, dar cu asta ocolesc o grămadă de lămuriri. Noi doi ne-am înțeles bine întotdeauna. Imi pare rău că nu-ți pot spune tot ce-ar trebui să-ți spun și acum îmi dau seama că nici o ocazie pentru a te lămuri, nu voi mai găsi vreodată. Nădăjduiesc c'o să te îmbogățești și o să-ți poți cumpăra astfel și caii, și pământurile și femeia visată.

PEPILLO

— Bravo, Pepillo!

— Imi pare rău!

— Well, dar unde arde?

El ridică umerii.

— Te pomenești că iar am făcut ceva și te-am călcat pe bătături. Hai, dă-i drumul Dacă am făcut ceva, te rog să mă ierți! Față de tine nu pot fi mândru!

El se lipi de perete și-și duse mâinile la ochi.

— Viermișorule, ți-e dor de casă? Dacă vrei, îți dau bani de drum, dacă îmi făgăduiești că vii înapoi!

— N'am nevoe de [illegible]. Aș fi bucuros — să plec!
— Dar vii înapoi?
— Fără [illegible]! Da!
— Uită-te în ochii mei și spune-o încăodată.
— Vii — veni — înapoi!
Nu reuși însă să mă convingă. În ochii mei el nu îndrăzni să privească.
— Mincinosule! Nu mai vrei să vii înapoi?
— Senor, senor, crede-mă... trebuie să plec!
— Ba nu trebuie!
Credea că de frică și spaimă va cădea pe podea.
— Iar ți-ai băgat ceva în cap, dar în fundul inimei tale știi că nu poți să pleci de aici!
— Și, dece, mă rog, crezi asta!
— Pentrucă te simțeai bine aici.
— Și, mă rog, dece crezi, senor, că mi-era bine aici?
— Pentrucă aici îți puteai face în voe toate năzdrăvăniile!
— Senor, te înșeli. Mă plictiseam aici și deacêea am vrut să plec!
— Și eu te plictisesc, viermișorule?
— Și, mă rog, dece nu? Senor, te rog deschide-mi ușa!
Vorbele lui mă supărară. Băgai cheia în broască, dar mă răzgândii.
— Nu...
— Și cum ai putea dovedi că nu mai am nicio poftă să rămân aici?
— Vino încoa!
Veni spre mine și-și luă o poziție foarte obraznică. Sta cu mâinile în buzunare și picioarele larg răschirate.
— Mai înainte... te simțeai bine aici?
— O bucată de timp... da!
— Și cine-i vinovat de schimbare?,
El mă privi drept în ochi.
— Crezi că-mi place să aud vocabularul urât al oamenilor de-ăștia? Nu! Pe deasupra mai sunt și proști și plicticoși! M'am săturat!
— Și de mine, Pepillo?
— Dece nu? Ce... e o diferență atât de mare între d-ta și ei?
— Viermișorule, viermișorule, chestia asta n'o prea cred. Cred că minți. Mai bine spune-mi adevărul.
— Ma drace, în viața mea n'am văzut un așa idiot. Nu cumva crezi că am uitat c'ai îndrăznit să mă bați — Pe mine? Auzi? Pe mine?

Nerăbdător, sări și-l apucai de mână.

— Mai întâi am vrut să-ți ard câteva cu biciul. Dă-mi cheia și du-te, dacă vrei și la dracu, dar aici să nu mai vii înapoi!

El luă cheia și voi s'o bage în broască, dar nu izbuti. Enervat, îl aruncai cât colo și atunci văzui că ochii lui sunt plini de lacrimi.

— Pepillo, ești cel mai mare mincinos ce-am cunoscut vreodată!

El mă privi cu așa ochi, încât nicicând n'o voi uita. Lăcrămile îi curgeau șiroaie pe obraji.

— Nu. Bălane, nu vreau să plec, dar trebuie!

— Ei, atunci află că nici nu te las să pleci!

El se speriă de vorbele mele.

— Bălane, dece nu vrei să mă crezi? Bălane, crede-mă că dacă nu plec acum, mâine dimineață ești un om mort! Asta-i adevărul! Și acum lasă-mă să plec!

Omule, începui să cred că în Danemarca e ceva putred. Simțeam că acum spusese adevărul și numai adevărul.

— Allright, viermișorule, atunci mai bine mor decât să mă despart de tine!

El clătină din cap cu o oarecare nerăbdare.

— Sunt așteptat! Voi veni prea târziu! Mai bine nu-ți spuneam nimic. Senor, fie-ți milă și lasă-mă să plec!

— Te las, dacă-mi spui dece trebuie să-mi fie milă de tine și să te las să pleci! Ți-e viața amenințată?

— Da, senor!

Făcui un pas înapoi și-l privi. Nu mai era nicio îndoială la mijloc. Pe fruntea lui sta scris că de data asta spusese adevărul.

— Viermișorule, cred că spui adevărul, deși inima mea nu mă lasă să cred. Și asta pentrucă m'ai mințit de atâtea ori!

— Îți jur pe crucea mea dela gât că ți-am spus adevărul!

În timp ce mai vorbia încă, de afară se auzi un șuierat ascuțit, care-i tăiă vorba.

— Au venit — lasă-mă acum — lasă-mă!

Tremura din toate mădularele. Îmi cerea să-l las să plece și el tremura, totuși, de frică.

— Spune-mi cine-i afară... și poate că te voi lăsa să pleci!

— Afară sunt niște oameni pe cari dacă îi mai lăsăm să aștepte încă cinci secunde, s'a zis cu noi.

Să vă spun drept, acum îmi era frică să-l las să plece. Nu știu ce-mi spunea că micuțului vrea să se jertfească pen-

tru mine. Şi lucrul acesta nu-l puteam admite.

— Viermişorule! Uşa e încuiată! Aşadar, aici suntem şi aici rămânem!

CAP. 30

PABLO ALMADARES

Mersei spre fereastră şi strigai:

— Shorty! Rusty! Băeţi!

Peste o secundă toţi oamenii mei veniră la chemarea mea. Dar şi alţi oameni mă auziră... şi o ploaie de gloanţe veniră să-mi răvăşească odaia. Viermişorul meu se agăţă pur şi simplu de mine. Nici odată nu l-aş fi crezut atât de fricos

— N'are niciun rost... nu-i veţi putea birui!

— Nu-ţi mai face griji... uşa e încuiată.

Vocea mea şi împuşcăturile treziseră băeţii cari acum alergau spre mine. Hotărît, scosei revolverul din teacă şi mă aruncai spre fereastră, dar Pepillo scoase un ţipăt atât de ascuţit, încât şi sângele îmi îngheţă în vine.

Mă întorsei repede ca fulgerul şi în pragul uşii, pe care eu cu mâinele mele o încuiasem, văzui un individ. In mână avea un cuţit mexican, iar pe obraz o mască neagră. Incercai să trag asupra lui, dar nu mai avui vreme, căci simţi cum ceva rece îmi trece prin păr... şi căzui, la pământ. Peste o secundă mă ridicai şi mă repezi pe urmele necunoscutului, care târa pe Pepillo după dânsul. Trei salturi doar şi iar fui lângă el, dar mexicanul se întoarse şi liniştii, îmi trimise o nouă salutare. De data asta îşi greşi ţinta. In clipa când voi să mai tragă odată asupra mea, apărură subit două umbre. Una mică şi una mare. Shorty şi Rusty. Până să-mi dau bine seama ce se întâmpla, chestia se terminase. Pepillo sta într'un colţ cu mâinele peste ochi, ca şi cum n'ar fi vrut să vadă scena. Iar înaintea mea sta străinul, strâns ca nişte cleşte de braţele vânjoase ale lui Rusty.

Străinul îmi vorbi într'o englezească perfectă:

— Omul d-tale îmi sfărâmă braţele, senor. Eşti bun să-i porunceşti să slăbească strânsoarea?

Nici nu era nevoe să ne purtăm brutal cu el. Intre timp Shorty îi golise buzunarele de revolvere şi cuţite. Dădui ordin lui Rusty să-l lase în pace, dar să stea îndărătul lui cu Coltul gata pregătit pentru orice eventualitate. In acest moment, uşa se deschise şi apărură toţi cowboy mei cu cei doi Randall în frunte.

Bătrânul când văzu faţa necunoscutului — masca i-o smulsese Shorty de pe obraz, ţipă:

— Pablo Almadares!

Era un bărbat minunat. Corp de atlet şi chip de madona. Porunci băeţilor să alerge afară să vâneze tovarăşii lui Almadares, apoi mă întorsei spre Harry, care tocmai spunea:

— Bunicule, cred că am câştigat partida, odată ce şi conducătorul hoţilor de vite e în puterea noastră. Şi fără conducător, nu cred că hoţii vor mai avea curaj să calce prin valea noastră. Am dreptate, Pablo?

Almadares râse, înveselit.

— In regulă, răspunse bătrânul Henry. Ai câştigat. Dar cum rămâne cu taina vitelor apărute peste noapte? Apoi mai vreau să ştiu dece a încercat Almadares să-l răpească pe Pepillo!

— Poate că senor Kitchin ne-ar putea lămuri asta! rânji Almadares.

— Kitchin? Kitchin? Aşa te chiamă, Smith-Jones?

Ridicai din umeri.

— Mi se pare că am auzit odată de un oarecare Kitchin care a descoperit o vână bogată de aur!

— Inchisoarea Fulsom! Dai ani de încarcerare! se auzi vocea lui Almadares.

— Fulsom? Erau vocile lui Rusty şi Shorty, după ce, mai întâiu rămăseseră cu gura căscată.

— Chestia asta o cunosc şi eu, Harry! spuse însfârşit bătrânul. Principalul e că ai reuşit şi că ferma merge bine. Şi de vreme ce ştie să conducă bine, tot una îţi este de unde vine şi ce a făcut!

— Mulţumesc, Pablo, asta n'am să ţi-o uit niciodată, spusei eu lui Almadares.

— Senor, îmi răspunse el, asta e o nimica toată faţă de cele ce ţi-aş face dac'aş putea!

— In regulă, Almadares, făcu Henry Randall, dar acum aş vrea să ştiu dece ţi-ai pus viaţa în primejdie ca să-l răpeşti pe Pepillo!

— Bine, o să spun adevărul. Eu credeam că senor Kitchin va lupta ca un cinstit şi onorabil, nu ca un ucigaş. Nici prin vis nu mi-a trecut că-şi va chema oamenii într'ajutor....

— Adevărat, întări Randall senior, asta e o greşeală pentru care ar trebui spânzurat.

— Spânzurat? ciripi vocea lui Pepillo care sări în picioare.

Almadares, se ridică de pe scaun, duse mâna la inimă şi îmi făcu o adâncă plecăciune.

— Pablo, se auzi vocea lui Shorty, care sta cu revolverul în mână, dacă te mai ridici odată de pe scaun, poți avea șansa să mai mori în propriile tale cizme. Am spus!

— Atențiune! se auzi vocea lui Rusty. Viermișorul... leșină...

CAP. 31

LEONORA MAURICIO

Când mă apropiai de el, Pepillo îmi aruncă o privire plină de necaz și ură. Deodată descoperi că ochii lui semănau exact cu aceia ai lui Almadares. În capul meu se făcu lumină.

— Shorty, pe acest Almadares să-l închizi în pivnița unde l-am închizat și pe Dance. Închide-l și tu cu Rusty să faceți de sentinelă. Dar să fiți cu ochii în patru!

Asta nu mai era nevoe să le-o spun. Știam că vor păzi cum trebuie, căci amândoi se așteptau să încaseze recompensa anunțată de autorități.

— Kitchin, se auzi deodată vocea bătrânului Randall. Să nu crezi că în ochii mei ți-ai pierdut din respect pentrucă am aflat cele câteva fleacuri.

În camera mea îl găsi pe Pepillo care sta la masă, cu capul în mâini. Părea la capătul sforțărilor. Pusei mâna pe umărul lui, dar el nici nu se clinti din loc, măcar.

— Viermișorule, hai nu fi rău. Vezi tu, deabia acum am priceput eu totul! El are ochii la fel cu ai tăi. Are corpul la fel cu al tău și e tot atât de tare precum vei fi și tu atunci când o să mai crești.

— Nu știu să desleg șarade, îmi răspunse Pepillo. Spune-mi verde, la obraz, cele ce ai să-mi spui!

— Almadares e acela care ne-a înapoiat vitele. Nu-i așa, viermișorule?

El nu răspunse nimic, dar eu știui că nimerisem.

— Și el ni le-a înapoiat, pentrucă tu l-ai vizitat. Acesta e motivul pentru care l-ai liberat pe Sammy Dance?

— De unde ai mai scornit asta, senor?

— Și mai știu ceva. Că tu ești fratele lui Pablo Almadares.

Pepillo deschise ochii mari de tot și mă privi, nespus de uimit.

— Stai jos, să-ți mai spun ce-am făcut. I-am spus lui Shorty să-l închidă pe Almadares în acelaș beciu unde l-am închis pe Dance. Numai că pivnița asta mai are o intrare, una

taînică și cheia e la mine. Du-te, eliberează-ți fratele și nimeni nu va afla cum a scăpat.

Pepillo voi să-mi spună ceva, dar nici o vorbă nu putu să-i scape de pe buze.

— Să te duci peste o jumătate de oră. Între timp, eu mă duc să fac o mică plimbare.

Peste o oră, pe când mă plimbam prin curte, auzi deodată o detunătură de revolver și urletele a două voci. Ale lui Rusty și Shorty. Și nu numai că auzi, dar și văzui. Foarte aproape de dormitorul băeților, văzui două umbre cari alergau de zor. Era Pepillo și fratele său Pablo Almadares. Într'o clipă amândoi încălecară, dar imediat apărură Shorty și Rusty.

Asta era cu totul altfel decât îmi închipuisem eu. Îmi închipuisem că dacă Pepillo va fugi cu fratele său, va veni să-și ia ziua bună dela mine. Mă repezi spre Rusty și Shorty, spre a-i mai reține o clipă. Când ajunsei lângă ei, Shorty începu să urle ca un disperat.

— Pablo și cu fata au șters-o!

Mă băeți, eu cred că o cărămidă mi-a căzut atunci pe cap. Îl apucai pe Shorty de umeri și-l îngrămădi în peretele dormitorului în timp ce toată gașca venea spre noi, alergând de zor.

— Fată? Fată ai spus?

Razele lunii căzând pe obrazul lui, îmi arătară ce uimit era.

— Cum? N'ai știut? Dar — chiar deloc?

Mamă ce tâmpit eram. Să nu-mi dau eu seama din prima zi că am de a face cu o femeie. Viermișorul avea în el zeci de licurișoare care-mi puteau arăta că e femeie și bărbat. Dar eu eram cu ochii îmbrobodiți. Și vedenia din noaptea aceia? Doamne Sfinte, să nu fi fost...

Acum, în șea, galopând alături de Rusty și Shorty vedeam totul cu alți ochi. Totul era acum limpede. Pepillo era Leonora Mauricio aceia care fugise pentrucă unchiul ei voise s'o mărite cu Pablo Almadares. Numai că până la urmă Almadares câștigase partida.

CAP. 32

PE VIAȚA ȘI PE MOARTE

— Ce ai au luat Shorty? întrebai.

Shorty nu micșoră goana, ci, întorcându-se în șea și privind înapoi, spuse:

— Cenușiul lui Dan Murphys și bălțatul lui Stute.

Când am auzit asta, toate speranțele mele se duseră pe copcă. Caii aceștia erau cei mai repezi din tot ranchul nostru.

Deodată mica noastră ceată se opri, ca la comandă. La picioarele noastre se afla bălțatul lui Stute. Goana noastră reîncepu și mai turbată ca la început. În sfârșit, în depărtare, zăririm și cenușiul lui Dan Murphys, care acum alerga cu doua poveri în spinare. Era o lună atât de frumoasă, încât vedeam ca ziua. Probabil că și Almadares ne văzuse, căci deodată se auzi o detunătură și Shorty se înfioră în șea.

— Shorty, întrebai, ai luat ceva de cheltuială?

— Nu-ți mai pierde vremea cu mine. Mai bine pune mâna pe ucigașul acela!

Nu-l lăsai să spună de două ori. Nu e obiceiul să-ți lași tovarășul singur, atunci când e la ananghie, dar de data asta eu așa făcui. În ce privește pe Rusty, el era înaintea mea, căci calul lui era mai bun. Era atât de aproape de Almadares, încât și revolverul lui Rusty intră în acțiune. Asta n'avea însă niciun rost, deoarece nu putea trage în fugar, atâta timp cât în șea se afla Pepillo — vreau să spun Leonora. Altă detunătură se auzi și Rusty se prăvăli de pe șea. Descălecai la iuțeală și alergai spre el.

— Bălane, murmură sărmanul.

— Rusty, ce pot face pentru tine? Unde ai fost atins?

— Nu m'a atins — vreau să spun că m'a sgâriat doar. Bălane, ia calul meu și aleargă după el. Dar aleargă! Ea e o bucățică prea bună pentru un mexican nespălat!

Spunând aceste vorbe, sângele îi țâșni pe gură și prin nări. În depărtare, se auziau urletele cowboylor mei. Voi să-l apuc pe Rusty de mijloc și să-l ridic, dar mă umplu de sânge. Acum știam precis ce e cu dânsul.

— Ce mai aștepți, cap de catâr ce ești! bolborosi Rusty. Am căpătat o găurice în piele, ei și? Bălane, taie-i drumul și banditul e al tău! Hai aleargă! Nu mai sta!

Ce era să fac? În depărtare, Almadares fugea de rupea pământul, ducându-l și pe Pepillo al meu cu el și aici îmi sta prietenul rănit de moarte. Ce trebuia să fac?

— Bălane, fă-mi plăcerea și sboară după el. Ia calul meu, căci e mai bun.

Hotărîrea mea fu luată. Îi strânsei mâna cu căldură, sări în spinarea armăsarului lui și goana reîncepu, mai înfocată, mai dârză ca înainte. Urmând sfatul lui Rusty, căutai să tai fugarului drumul încercând să ure, călare, stâncile. Prin noapte, un țipăt ascuțit parveni până la urechile mele:

— Înapoi, senor, înapoi!

Era vocea lui Pepillo. Dar eu nu mai voiam să dau îndărăt. Simţeam că merg spre o moarte curată, dar fericirea mea era înainte, numai înainte.

Acum putui să văd cum Almadares îşi opreşte calul, se prepiepteşte bine în şea şi caută să mă ochiască. Nu mai stătui la îndoială. Înfipsei atât de adânc pintenii în burta calului, încât acesta se smuci în două picioare, apoi se aşternu pe o goană turbată, în timp ce eu descărcam, fără încetare, în neştire, toată încărcătura revolverului meu.

O flacără ţâşni din ţeava armei lui Almadares şi ceva rece simţi în pieptul meu. Alunecai din şea. Corpul îmi era parcă paralizat, dar mintea îmi judeca limpede. Pentru Almadares însă nu mai exista scăpare, deoarece calul meu, înebunit, mă adusese, lângă dânsul. Căzând, îl apucai de picioare, aruncându-l şi pe el jos de pe cal. Urmă o luptă corp la corp. Pe feţele noastre se vedeau, după scurtă vreme, numai cucuie şi vânătăi. Însfârşit, izbuti să mă ridic în picioare, cu Almadares absolut neputincios în cercul de fier al braţelor mele. Multă vreme însă nu puteam sta aşa, deoarece simţeam că puterile mă părăsesc.

— Almadares, te predai?

— Câine, răspunse el, încercând să pună mâna pe cuţit.

Îi trăsei capul între umeri, apoi îl repezi, cuprins de furie turbată şi Almadares se rostogoli la pământ. Repede ca fulgerul se ridică însă de pe jos, se repezi spre mine şi înlănţuindu-mă, mă atrase spre marginea stâncilor pe cari ne luptăm.

Voia să mă arunce în prăpastie. Numai că-şi eam greşi socoteala. O directă de a mea, bine plasată, îl obligă să facă un salt puternic peste stânci. Se auzi un sgomot înăbuşit, un urlet înfiorător... apoi nimic.

Răsuflai adânc, apoi aruncai ochii în jurul meu.

— Pepillo, luna s'a ascuns după un nor, unde eşti?

Nu înţeleg ce răspuns am primit, ştiu doar că strângând braţele, găsi dulcea frăgezime a unei femei. Ce-mi mai păsa mie acum, de ce mi s'ar mai fi putut întâmpla!

CAP. 33.

LIMPEZIREA APELOR.

Când îmi reveni, mă văzui într'un pat, iar la căpătâiul meu şta o fată, minunat de frumoasă, cu faţa măslinie şi cu ochii ca umbra deasă a unei păduri de stejari. Întinsei mâna şi înaintea o simţi strânsă cu dragoste de nişte degete calde, prietenoase.

— Bălane!

— Pepillo!

— Viermișorule, cum dracu trebuie să-ți spun?

Ea zâmbi înveselită și se așeză lângă mine.

— Nu e neapărată nevoe să-mi sui Leonora, dar vezi.., acum vreau și eu să știu cum te cheamă. Cr I că e și timpul s'o aflu!

— Ți-am mai spus-o, răspunsei eu închizând ochii. Am un nume foarte tâmpit. Percival Kitchin. Așa mă chiamă... chiar dacă nu-ți face plăcere.

Ea râse cu râsul ei ingeresc, de care voi, dragii mei, habar n'o să aveți niciodată. Apoi ochii ei deveniră serioși.

— La ce te gândești, viermișorule?

— Mă gândesc cam ce ar trebui să gătească o gospodină cumsecade, atunci când soțul ei vine obosit dela muncă!

— Îți bați joc de mine, diavol împielițat!

— Tăcere! Nu vezi că te iubesc ca o nătângă, încât tremur stând lângă tine?

— Nu te cred, diavole!

— Tăcere! Să nu te audă Shorty cu atâta îți trebuie!

— Shorty! făcui eu și voi să mă ridic, iar Pepillo mă apucă de umeri și mă împinse la loc, pe perne.

In aceeaș clipă intră și Shorty pe ușă. Se vedea că și peste dânsul au trecut vremuri grele, dar acum zâmbia și era bine dispus.

— Bălane, după câte văd, ți-ai găsit nasul. Există cineva, deci, care te poate pune la respect.

Frumoasa copilă râse, ieși pe balcon și începu să cânte.

— Bălane, am făcut ce-am putut pentru ca să-i ușurez sfârșitul lui Rusty. Atât doar i-am mai putut spune: că l-ai curățat pe Almadares și Pepillo e în siguranță. Apoi a închis ochii. Așa a murit împăcat cu gândul că l-ai răzbunat! Bietul Rusty!

Strașnic băiat acest Rusty. Să-l întreb pe pastor mi-era teamă, sunt însă sigur că, dincolo, în rai, cowboyul meu se va ocupa cu alergările de cai.

Fie-i țărâna ușoară!

EPILOG

— Ia ascultă, Bălane. auzi deodată vocea lui Pepillo. Ce fel de treabă e asta! Cu poveştile tale ai terminat, dar despre lucrurile într'adevăr interesante n'ai spus nimic!

— De-o pildă?

— De pildă despre ranch. Vrei oare ca lumea să creadă că ferma e a ta? Şi despre vâna de aur?

Nu! Firește că nu-mi aparţine! Harry Randall, văzând fericitul rezultat al numărătoarei. de bucurie făcu. o partidă de cărţi şi în zori nu mai avea nici vite. nici moşie... şi nici milioanele bunicului.

O să mă întrebaţi cum se face, totuşi, că mai stăm la fermă? Bătrânul Randall răscumpără ranchul şi mă făcu pe mine sef. Dar nu cu leafă fixă. ci la sută. Apoi, după doi ani, făcurăm tovărăşie, cu banii câştigaţi din exploatarea vânei de aur.

— — — — — — — — — — —

— Ei bravo — ai terminat?

— Păi despre ce dracu să mai scriu?

— Prostule! Ai uitat lucrul cel mai interesant!

Intr'adevăr, de afară. am auzit ţipetele celor doui viermişori ai mei.

— Prostule! Despre asta nu vrei să scrii în cartea ta?

— SFARŞIT —